

Erling Pedersen

SKÚLIN VIÐ
STREYMINN

Eyði og Áki hava altíð verið vinmenn, og báðir ganga í studentaskúla á Kambsdali. Áki hevur tikið koyrikort, so nú ber alt til. Men so kemur Lisa upp í leikin, og bráðliga varnast Eyði, at hann er um at missa támarhaldið...

Lívið er eitt spæl, sneyr seg um víðurskiftini millum tveyr - fyrri og eftir *vanlukku*. Og um hetta at gerast vaksni og taka ábyrgd av tí, tú gert. Bókin víðger vandamálið, ið eru meira áttokandi nú enn nakrantíð. Ferðsludeyðin, tvey ið sleppa undan, men verða kryplað fyrri lívið - og hvussu vit skulu bera okkum at imoti teimum.

Erling Pedersen

LÍVIÐ ER EITT SPÆL

Utgevarar

Bókasavnið

10351271

SKÚLIN VIÐ
STREYMINN

TEXACO MURPHY

Erling Pedersen

Lívið er eitt spæl

Sjúður Gullbein týddi og staðførði

1.

Livð er eitt spæl

© Erling Pedersen og H. Aschehoug & Co 1987

© Føroyska útgávan: Bókadeild Føroya Lærarafelags 1997

Upprunaforg: H. Aschehoug & Co, Oslo 1987

Upprunaheiti: Livet er et spill...

Sjúrður Gullbein týddi og staðfærði úr norskum

Perma: Spf. Grafik Studio

Umboðin og prentað á Dimmaletting

Heft hjá Helge Justnussen

ISBN: 99918-1-116-8

Útgávur eru í felag: Bókadeild Føroya Lærarafelags,

Ráðið fyrri Ferðslutrygd og Bilgættir

Stuðlað útgávuni hevur oljúsamtakið

 TEXACO **CONOCO** **MURPHY**

Suðuroyar Sparikassi, Norðoya Sparikassi,

Føroya Koyrlærarafelag og Norðurlenska Ráðharraráðið

við grannalandabókmentastudningi

Ónarfjørður er eingin stórbýur soleiðis. Gaman í einum
tað býráð og ikki bygdaráð, so tignin er í lagi, men annars
er lítið. Eitt bryggjarí, onkur smiðja og ein grillbarr
við eini spælmaskinu – alt skotrað niður í eitt hol millum
berlig fjell. Við øðrum orðum: trøgt, myrkt og
vónleyst.

Soleiðis kann tað í hvussu er ljóða nú aftaná. Men fyrri
ikki so heilt langt síðan sveimaði eg runt í hesum býnum
so glaður og óskýldigur sum eitt barr. Eg átti ein sera
góðan vin, Áki æt hann. Vit høvdu verið sum ein greipa,
síðan vit gingu í barnagarð, og sjálvt um vit nú gingu í
3. s í studentaskúlanum á Kambsdali, so hildu vit, at
vinalagið fór at vara í allar ævir.

Men so skuldi bryggjaríð hava nýggjan sjóara, og so
kom Lisa Holth-Nielsen at sita framman fyrri meg í skúlanum.

Áki bleiv forelskaður í henni beinanvegin. Tað sást.
Sleivið rann niður eftir hækuni á honum, og blýantarur
vóru so tilgjældir, at teir líktust meira vátum saguspønnum.

Og Gud í himmalnum við hví, men av onkrari
merkiligari grund sá henda deliga gentan eisini okkurt
í honum.

Tá kom mislag í hjá okkum. Vit sóu tað ikki beinanvegin,
men Áki gjerdist verri og verri at tosa við, og hann
fleiti minni og minni, tá ið eg fortaldi eina góða.

So ein dagin var eg farin inn í grillbarina. Orkaði rætt og slætt ekki í feroysktíman, so eg skulkaði. Helt ongan fara at síggja meg, so heppin, eg plagi at vera.

Men hvør annar heldur tú troppaði upp enn Liðhammar sjálvur! Hann, sum gjørði meg á sinni!

“Hugsaði eg ikki tað, at tú vart her,” segði hann, væl nøgdur við tevið.

Løgið... Einkin knarr. Bara hetta eitt sindur hulislíga smílið. Og so var hann sveittur um hendurnar, bleikur í andliti, og pulsurn sló heilt út í eygnasteinarnar. So ætlaði hann ikki lítið. Eingin ivi um tað.

Eg gitti, at vit skuldu norður í Oyðimørkina, sum ikki eina ferð. Oyðimørkina kalla vit tað, sum skuldi eittast at vera ídnaðarøki fyri Ónarfjørð og bygðinar uttanum, har fiskavirki og annað gott skuldi verða bygt. Men tí spurdist einki burtúr, og staðin fyri kom ein heldur ivasom blísøla at vera har. Nú um dagarnar var heldur slunkið í kassanum hjá teimum, men tað kundi so aldri vera babbasa skyld. Hann hevði slitið fleiri skógvar og keypt meira har norðuri enn tey flestu. Og undirritaði hevði dekans ofta havt tann stóra heiður at verða drigin við.

“Tú ert eitt vrak,” segði eg.

“Ha?” Hann hugdi at mær við sínum tóma eygnabrá og sluppraði kaffið í seg.

“Bildilla kundi verið mamma tín,” segði eg so fyri at geira honum greitt, hvat eg meinti við.

Men tað segði tað sama. “Skjótt tólv ár í skúla, og enn dugir tú ikki at tosa feroyiskt, so tað skilst!” puffaði hann.

“Tú ert bilgalin. Tann, sum vit hava, er ikki tilkoyrdur enn! Hann er ríkiliga stórur til bæði mammu, onnu og alt skramblið, og hann hevur fleiri hestar, enn tú dugir at stýra. Og so skalt tú, hann smelti, aftur keypa nýggjan nú!”

“Ikki keypa. Bara eitt rend norður at hyggja eitt sindur.”

“Mamma verður skásvøk.”

“Tað er hasin nýggi camrybilurin,” vardi hann seg.

“Við ABS-bremsum og stoyptútu!”

Ja ja. Vit hava øll okkara veikleikar. Mín er at spæla um pengar, sama hvussu tað eitur. Eg spæli V4, Gekk og Lotto, og so spæli eg sjálvandi poker og lensi hini í flokkinum, um tað so er fyri lítið ella nógv. Men eg satsi bara, tá ið eg føli, at okkurt er har. Havi til frægð at kenna á mær, um eyðnan er við ella ikki. Tað er eisini tí, tey kalla meg Eyða. Nikki er heldur einki navn at eita. Eingin kann eita soleiðis. Ikki við góðum vilja! Men eina ferð hevði babba altso havt eina fyrinrynd í kappkoyring, og hon hevði itíð hetta so fjómagra navn... helt hann.

Akkurat henda dagin hevði tað kortini ikki gingið so væl. Í berum gálloysni hevði eg satsað hálvtrýss krónur í poker og hevði mist hvørt oyra.

Babba var sjálvandi skjóttur.

“Hatta er jú nógv verið,” segði hann. “Mangur hevur spilt sær lívið av hasum. Fær nú ikki tú eisini.”

“Eg eisini?” físti eg. “Fjør heldur tú hevur goldið fyri jakkan hjá mær! Gekkuin, og eingin annar!”

“Ja, tí at tínar egnu pengar manst tú hava spælt burtur.”

Eg dugdi ekki at koma aftur beint tá.

Janus á Varðabrégv, Toyota, Janus, mundi klovnað av frøi inni í glasbúrinum, tá ið hann sá, hvør ið kom. Hann skradði talvur og lýsingabløð niður av hillunum og kom djúsandir inni okkum. Kjálkarnir skotradust aftur inni oyrunum, sum hann smiltist. "Nei, men góðan dag, góðan dag, Líðhamar. Stuttligt at síggja teg. Ná, hvat kann eg bjóða harrunum. Ein kaffinum og eitt bilprát? Hvat síga tit. Ella skuldi tað verið ein roynd-artúrur kanska!"

Babba gjørdist heldur foyur. "Nei, eg ætlaði bara at hyggja eitt sindur. Hyggja meg eitt sindur um í fríð og náðum."

Janus skildi hálvkvødna vísu. "Bi mai gjest," segði hann á ramligum gøtuensskum og hevði seg eitt sindur til viks. "Men tú skuldi also mín sann roynt at sett teg í handa camryin. Eg kann ikki lata vera at síga tað, men japanarar duga dekan fari hatta við komfortini, tú."

"Nei, eg hugsaði mest um trygdina," segði babba so hástórnur. "Nú eri eg vanur við ein sterkan bil..."

Honum nýtist ikki at síga meira. Janus skildi hann sum sín egna bróður, og skjótt fóru teir báðir inn í skrivstovuna at fáa sær tað vanligja bilprátið. Eg stóð heldur eftir í anganum av nýggjunum bili og tekyli. Søgunar hevði eg hoyrt fleiri ferðir fyrr, og camrybilurin dró við sínum skáldánaðu setrum og eini ørgrymu av elekttron-ikli undir bryngjuni. So eg setti meg tað sama aftan fyri róðrið, trýsti á nakrar knappar, helt í gristongini og stardi droymandi um framtíð og koyring, sum fóru at koma. Bar meg yvirhøvur at, sum ein bilkønur eigur at gera.

Men av onkrari orsök rein bilandin hvørki við meg ella bil.

Tað gjørdi hann harafurinnóti við mammu. "At tú so mikið sum torir at hyggja upp á meg!" spruttaði hon uppi yvir frikadelunum.

"Tú misskilur meg, góðasta. Tað var bilin, eg ætlaði at hyggja uppá."

Áh denn kúla. Skuldi hann partí spæla droyyur, so skuldi hann so avgjørt ikki gjørt tað nú.

"Keypir tú aftur nýggjan bil nú, so rými eg!"

Hvøss orð. Eg skeitti at henni. Mamma riggar væl at vera yvir fjørviti – men hasar æðarnar í tinninginum klæddu henni ikki. Og fingurin, sum hon rendi eftir babba, var sum ein klógv.

"Her hava vit gingið og ikki unnað okkum skittin undan neglunum, fyrri eina ferð at kunna fara suðureftir nakrar dagar, og so ætlar tú at tveita pengarnar burtur! Bilurin hjá okkum er nóg góður. Hann heldur fimm ár afturat. Tíggju ár! So lítið sum vit koyra. Eg eri troytt av bilum. Eg eri troytt av, at tú aldri gerst vaksinn!"

Hann, sum skal eittast at vera húsbóndi, svaraði ikki til beinanvegin. Sat mestsum og tugdi og tonkti. Eg vantaði tað ringasta og royndi at vera eitt sindur fittur. "Manga takk. Tað smakkaði ófært!" segði eg og hugdi so mjúkur upp á hana.

Hon ønti mær ikki aftur. "258.000 krónur út í bláan heim! Hvussu ofta hevur tú ikki gjørt tað!!"

"ABS-brensur og stoytþútu. Tú veistst... hvussu tað er við mær og sovorðnum..."

Av onkrari orsök tagdi hon eina løttu, men segði so

heldur spakuliga: "Tú kundi jú altíð roynt at koyrt eitt sindur spakuligari."

Tað sat sum í klettinum hjá henni. Og hóast luftin var ring, óluksálga ring, so varð ikki meira sagt hesa ferð.

Og meðan eg skinklaði oman ígjøgnum hálkuna á tí skirvisligu súkluni hjá mær, hugsaði eg eitt sindur um tað. Tey bæði skuldu tendrað nakað ofari, ella kanska heldur babba. Altíð skuldi hann vera so lagaligur. Mamma koyrði bara á. Hann *mátti* hava magasár. Onkustaðni skuldi gruggið út.

Men so kveistraði eg tankarnar burtur. Hevði annað at hugsa um. Spaceworld og Monaco Grand Prix bíðaðu, og meðan eingin sá, snaraði eg stillisliga handak-inum fyri at súkla skjótari.

2.

Fjúrten dagar seinni hevði frúgvín Líðhamar givið seg til tols við, at hon heldur ikki hesa ferð slapp nakran veg suðureftir. Tí at inni í garasjunum stóð gamli longu við voksi og klúti og bonaði tann nýggja bilin við sveitabrot.

"Bílvur tú við soleiðis, so gongur tað av hjá honum."

Hann skildi ikki reiðiliga.

"Er hatta tann tólvi ella fjúrtandi?"

"Týggjundi. Tann tíggjundi. Men tú skalt minnast til, at eg havi havt korið í fimm og týgu ár. Onkur hevur átt fleiri bilar enn eg."

Eg skuldi minna hann á, at hann koyrði ikki meira enn einar seks, sjei túsend kilometrar um árið, men eg læt vera. Hann tóktist heldur útkoyrður sjálvur, fyri at siga tað soleiðis.

"Eg ætli mær at taka koyrikorið," segði eg so.

"Bar bangan fyri tí."

"So, um tú... Eg meini, hevði tú havt stundir okkurt kveldið... so kundi tú kanska komið at koyrt við mær..."

"Í nýggjunum bili??"

"Eg *visti* tað altíð!" segði eg og gjørdist eitt sindur argur.

"Tær nýtist heldur ikki at skunda tær so."

"Íkki! Fekst tú ikki korið sama dag, tú vart áttan!"

"Lurta nú eftir fólki, sum veit. Tað hastar ikki at

koma út hagar," segði hann og nikkaði út ímóti veginum og verðini sum heild.

"Takk fyrir ráðini. Men það er líkasum akkurát það, það snýr seg um. At sleppa út..."

Men eg haldi ekki, hann skildi ein lort.

Fyrsta kvöldið í tí, tey kalla koyriskúla, gjørdist merkligt. Utan um meg var stúgvandi fult av 2. s'arum, og so vóru nøkur bygðarfrell, tvær mammur, sum vildu slita seg leysar, og aftast í króknum ein smæðin promilla.

Lisa var eisini har. Hon og Áki gingu saman nú. Hann hevði langt síðan fingið kraddað sær koyrikortið sum tey flestu í flokknum, og nú lá hann og koyrdi í tí gamla volvobílinum hjá Páll, pápa sínum, kvøld eftir kvøld.

"Hvat skalt tú brúka koyrikortið til?" spurdi eg bara soleiðis.

Eina løtu hugdu tvey víðleygu at mæ. Eg angraði longu, at eg hevði spurt.

"Koyra bil?"

Eg nikkaði, at eg hevði skilt svarið. Tað kom ikki so óvantað, nei. "Eg skal hava það fyrri at kunna keypa í Rúsumi."

Nú er Lisa ikki hon, sum dugir at síggja tað stuttliga í øllum, so hon vendi sær á aftur og fór at lurta eftir koyrlæranum.

Hann var smáfeitur og dølskur, og hevði fyrst verið bakari, men so stakst upp á hann at gera okkurt annað. Eingin skildi, hví hann vildi vera koyrlærari (ella slapp

at vera tað). Hann og bollabílinn høvdu altíð riðið Ónarfarðargøtur sum maran.

"Tú eru komin at læra at koyra bil. Men hví vilja tú læra at koyra bil?" Doyin á hvíð.

"Góður spurningur," blunkaði eg til Lisu.

Hon var skjót upp við hondini. Tað var hon altíð – eisini í skúlanum. Tá ið lærarin fór at sveitta, tí at hann hevði spurt so skítbýt, tá rætti Lisa hondina upp og bjargaði honum úr neyðini. Eina ferð fór okkurt at spyriast burtur úr henni. Sjálvur var eg nú meira upptikin av, hvussu snøgg hon var um lendarnar, og um tað bera, sum kom undan millum troggjuna og buksurnar...

Men hann sjálvur har uppi vildi einki svar hava. Hurraði bara á við sínum: "Fýra prosent av tykkum eru potensieilir ferðsluvargar. Spyrið bara tøluni. Nøkur helt fá í hvørjum einasta flokki gerast púra vill, tá ið tey setast við eitt róður."

"Hvørji munnu tey vera" segði eg, passaliga hart.

"Kenni eg tey?"

Lagið á okkum gjørdist beinanvegin betri. Eg fólði, at eg hevði gjørt øllum eina tenastu við at loysa eitt sindur upp soleiðis.

"Men eg vil ikki, at nakar tykkara skal fara í ferðsluni. Eg vil sleppa undan at fylgja tykkum til gravar." Hann tagdi eina løtu og gekk aftur og fram, meðan hann skeitti at okkum gjøgnum eygnakrókarnar. Tað var sum at vera aftur í fólkaskúlanum, tá ið sjórin plagdi at koma inn í flokkin hjá okkum at halda sína vanligu moralprædiku. "Sigði mæ, veit onkur tykkara,

hvuusu vit sleppa undan at forkoma okkum sjálvum og øðrum í ferðsluni?"

So við og við komu nøkur meira ella minni fantasifull uppskot. Betri koyrifálaru, betri vegir, tryggari bílar og annað líkt.

Hann sjálvur fór aftur at sveitta.

So helt eg, at eg kundi koma við einum uppskoti. "Ferðin," segði eg. "Vit áttu at minkað um ferðina. Tað er hon, sum drepur."

"Gott!" segði lærarin og nikkaði. "Ófært! Tað er tann nógvra ferðin, sum drepur."

"Alt yvir hálvtrýss."

Summi høvdu hug at flenna.

"Ja ja..." Pannan á fløtabollanum smokkaði aftur í nakkan. "Tað er ikki neyðugt at gera so nógv av. Eg meini, eitt er at koyra hundrað og tjugu, tá ið tað er hál. Eitt annað er at koyra fýrs á turrun og góðum asfalti."

"Um vit nú plomberaðu allar bílar, so at teir ikki kundu koyrt skjótari enn hálvtrýss..."

Allur flokkurin mutaði flennandi ímóti uppskotinum hjá mær.

"Men tað skuldi verið so sjálvsagt! Seinastu fimm árinu eru tjugu fólk deyð í ferðsluni, og næstan trý hundrað hava fingið skaða. Tað er bara eitt at gera - Niður um hálvtrýss, ella mugu fólk bara doyggja á veginum!"

Tey hugsaðu um tað. Summi hugsaðu um tað. Hini bejlaðu. Sjálvur var eg bara væl nøgdur.

Men koyrilærarin var kúrrur sum tunnan.

Áki kom ikki sum avtalað. Eg sá, at Lisa bíðaði. Tað

kavaði eitt sindur, og nakað av vindi var eisini. "Kom norður í grillbarina. Áki veit, hvar vit eru. Hann er eitt sindur glloysin, tað veit eg væl, men býttur er hann ikki."

"Men tað letur tað til, at tú ert!"

Orðini komu eitt sindur óvæntað. "Kanska tað..."

royndi eg at svara.

"Ja! Vilt tú ikki hava koyrikortið, ella hvat?"

"Hvat skuldi steðgað mær?"

"At siga sovorðið! Lærarin dumpar teg, tá ið tú altíð skalt brúka teg so!"

"Dumpar meg? Aldri í kvinum! Eg fái hatta koyrikortið sum einki. Bíða bara. Tá ið samanum kemur, so skal eg sópa handa bollanannin av veginum. Tú veist, hvuusu tað plagar at ganga hjá mær. Kanska ikki altíð so væl vanliga. Men til próvtøku? Trætla ikki být. So heppin sum nakari! Sig mær, ætlar tú tær at standa her og gerast sjúk í øllum kuldanum, ella kemur tú við norður í hitan."

Hon fekk sær eitt borð við vindeygad, so at hon sá Áka, tá ið hann kom. Eg skeitti at henni, meðan eg bað um tvær cola yvir við skivuna. Áki fór neyvran framvið. Lisa riggaði betur enn so.

Eg royndi at siga okkurt, men hon var heldur tígandi.

Nikkaði, svaraði ja og ha og hugdi annars eftir bilinum. Sjálvur sat eg og hugsaði um, hvat eg skuldi siga við Áka, tá ið hann kom. Ella um best var at tígja. Ella um hann fór at siga okkurt. *Mátti sjálvandi taka mær av henni. Kundi ikki lata hana standa úti í kuldanum. Tá ið tú ikki...*

Ellar: Havi akkurát roynt eftir gentuni hjá tær, men har var einki at gera. Hon var sum bergið. Herur tú gandað hana, ella hvat!

Hon hugdi örg at klockunni.

“Þkasjeý sum hann er seinur,” segði eg og tagði so aftur. Tað kemur fyri, tðbetur ikki so ofta, at tað stendur so þúrasta fast hjá mær. Sum nú. Tungan klistraðist upp undir góman, og eg leitaði sum galn eftir onkrum at siga.

Men so við og við sat eg bara og hugdi at henni upp ímóti kveldarimyrkrinum. Soleiðs, sum hon helt um glasið. Tær vetrarbleiku frøknurnar undir eygunum. Og angin av einum gátuførum luktisi, sum smeyg sær yvir til mín ígjøgnum roykin frá sigarettum og kipsi.

Knappliga var tað, sum eg vildi spýggja, og tað vendist alt í maganum. Olkurt var spinnandi galið við mær!

“Orsaka,” kroysti eg burtur úr mær og kveitti yvir at spelmaskinum. “Haldi, eitt býtt roynt at taka tað gamla Le Mans metið hjá mær, og tað gongur ikki.”

Hon gjørdist lítið stoltari av mær av tí, og eg rodnaði sum eitt fjúrtan ára gamalt og helt yvir til maskinuna.

Eitt korter seinmi sat eg sjálvur aftan fyri róðrið. Út an um meg stóðu smádrengirnir og gapaðu so spenit, at teir gloymdu tyggigummuni í gákinum á sær.

Vegurin fleyg ímóti mær á skíggjanum. Eg traðkaði á spitaran og streyk fram við einari forðing fyri og aðrari eftir. Barnanatur! Uppi í krókinum skolaðu stigin inn.

“Komið!” rópti ein. “Eyði roynt at taka metið hjá sær. Komið her!”

Í somu løtu fór eitt suð ígjøgnum flokin – eg fekk alkurat kroyst meg ímillum tveir aðrar bilar. “Kom so, Eyði, koyr á! Komið her, Eyði ætlar at spreingja maskinuna!”

Men so við og við hvørki hoyrði ella sá eg teir. Skíggjin gjørdist bara størri og størri, fylti alt, tað grøna gjørdist til gras, tað svartar til asfalt, og tann bláu luftin feyk framvið. Og hvørja ferð, eg nærkaðist einum svingi, visti eg, at vandin gjørdist størri og størri. Kortini koyrði eg bara meira og meira á, til alt fór sendandi útav og sprongdist í túsund petir. Eldurin brakaði, og tað stinkaði av brendum gummum...

So havur alt bráðliga av skíggjanum aftur. Spælið var liðugt. Endiliga fekk eg andað aftur. Eg slepi róðrinum og legði meg afturá, þúra folkaður.

Men eg hoyrði, hvat teir søgdu: “Nýtt met, Eyði. Tú hevur sett nýtt met. Tú ert tann besti!”

Eg má siga, at eg var ikki lítið stoltur, tá ið eg sjaggaði yvir aftur til Lisu. Onkur rópti: “Tær nýst ikki koyrikortið, Eyði. Tú koyrir sum ein dreymur!”

“Sjálvandi,” segði eg. “Eg dugi alt framanundan. Ikki sanheit, Lisa?”

Hon mundi halda alt vera tað reina tværl. Korini... helt eg meg stíggja, at tað hevði rinið eitt *snidur* við hana. Tey fjaru, bláu eygumi vóru ikki so fjar longur. “Hatta manst tú hava roynt nakað ótrúliga ofta!”

“Niks. Hatta eri bara eg. Kvíkur sum kettan.”

“Áki segði, at tú ert þúra sjúkur eftir at spæla.”

“Ja. Lívðið er alt eitt spæl. Og eg ætli at vinna!”

Endiliga smlist hon.

“Nú vit tosa um spæl,” helt eg fram. “Ert tú við upp á eina heilgardering? Eg havi Leeds og Tottenham sum síkkur... tað verða bara 64 krónur.”

“Tú ert sjúkur,” segði hon upp aftur.

"64 krónur í dag, ein millíón leygardagin. Eg sjúkur? Nei, fakið gæri eg það bara fyrir at reypa mér fyrir tær."

"Náá. Hví það?"

"Tí atch... mér dámar so væl ljótar gentur."

Hon gav mér eitt stórt smí. "Náá, það er tær, Áki hefur það frál!"

Tá glapp það bara burtur úr mér. "Kennur tú ikki til hús við mér? Eg má lesa uppi í kvöld. Lívfræðin, veist tú. Fáir það ikki rettiliga inn í hendið hatta har við tavinum og kúnni..."

Nú segdu eyguni einki. Bragðið var farið úr teimum.

"So kanska... tú kundi hjálpt mér eitt sindur."

Það var kanska líka frægt, at hon slapp frá at svara. Tí at beint tá kom volubiliurinn. Áki setti hann hampiliga frá sær, sum altíð, og stak sítt þrúla hendið út í gegnum vindeygað.

Okkara millum, so var hann ikki beinleidis vakur.

Hvarfúrinn var hann... trúgur. Eg dugi ikki at siga það øðrvísi. Tú kundi altíð líta á hann.

Í hvussu er hildu vit út í kuldan.

Lisa legði beint í kundið á honum. "Hvar hefur tú verið, eg havi bíðað so leingi!"

Hann royndi at skáka sær undan. "Í bjargingarfelagnum. Eg segði það við teg. Vit saknaðu teg, Eyði."

"Ikki kann eg setla. Kundi tú ikki vera lík í kvöld?"

Lisa legði aftur á hann. "Tú svaraði mér ikki!"

"Og eg segði, at eg kom so skjótt, eg kundi!"

"Það kann neyvan hava verið seiligast skjótt. Við hesum kassanum." Eg setti fótin undir hurðina.

"Í hvussu er skjótari, enn eg skuldi gingið." Hann

smiltist. "Tí at eg havi eitt, sum tí ikki hava. Koyrikort!"

"Jah! hvesti Lisa. "Tí kassabil!"

Hann læst, sum hann ikki hoyrði hana. "Einastu ferðina var eg hepnari enn tú, Eyði. Eg var eina hálva bátalongd frammian fyrri teg á føðideldini."

"So leggur tú helst eisini árammar inn það fyrri. Hvussu er það, koyrir tú okkum til hús, ella skalt tú blíva við at sita har og skræða teg!"

Vit koyrdu. Lisa sat framanfyrri, og eg sat og heyk fram ímillum teirra við albogunum ímót nakkapúnum. Eina góða løtu var tøg. Áki mannaði, skifti gir, blinkaði, bremsaði og gjørdi seg upp. Það gekk ikki fyrri seið hjá honum. At enda orkaði eg ikki meira: "Hesin skal so onga plumbu hava!"

Lisa skilt poengid og mátti smilast.

"Hví sigur tú so?" Sjáferurinn hugdi at mér í speglinum.

Eg bara flenti.

"Koyrleirarin spurdi, um vit vistu olkurt, sum kundi minka um ferðsluvandkunar," segði Lisa. "Og so skeyt Eyði upp at plumbra allar bílar, so at eingin kundi koyra meira enn hálvtíðss."

"Tú vilst also sleppa at ganga restina av lívinum!"

"Það sama segði eg," helt Lisa fyrri. "Hann er nakað so droyur. Slær bara alt upp í glens. Skal altíð spilla alt."

"Spilla?" segði eg. Hetta hevði eg ikki væntað. "Spilla?"

"Ja. Spilla!" segði hon og kastaði upp á nakka.

"Ja ja. Tí um það. Það fer at ganga sum smurt hjá mær. Það vita tit eisini væl. Minnist tú hina bjargingar-

royndina, tá ið vit viltust, Áki. Tú breyst bæði armar og bein. Men eg? Ikki eina skøvur!"

"Tað man vera tí, at Áki hevur gingið undan," segði Lisa.

"Ella tá ið vit leitaðu eftir hinum sflannaninum, flenti hann. "Tann, sum datt í ámma, tað var eg!"

Vit tosaðu nógv um gamlar dagar. Lisu dándi einki. Men eg helt tað vera gott at vita, at Áki og eg vóru lka góðir vinir enn.

Og tá ið eg stóð utan fyri hjá okkum og sá bakljósini hvørva oman ímóti krossinum, hugsaði eg, at soleiðis fór tað altíð at vera. Einki fjas longur. Lisa, sum knappliga hevði fingið hjartað í mæ at bankað so tít, skuldi aldri fáa fleiri heitar tankar frá Eyða Líðhamri!

Eftir nátturða vildu tey gomlu hava at vita, hvat eg hevði lært. Eg mátti siga, sum var, at tað var ikki nógv.

"Tú ert ikki farin at sova lívið buttur!" segði mamma og kveitti at mæ.

Eg sá eitt álop fyri framan, og hugsaði meg um. "Sovi? Sit eg kanska og sovi, ella hvat!"

"Gevst," hvesti hon. "Ver ikki so fíkur!"

"Mamma hevur rætt," segði babba. "Eg haldi, tú fert so lætt um alt. Nær hyggur tú til dømis í bók!"

"Hvønn dag. Eg hyggi í ein dunga av bókum hvønn Guds skapta dag."

"Ja, og hvat so!"

"???"

"Tú skalt eisini lesa tær!" segdu bæði sum við ein mun.

"Á jesus, sum tit eru stuttlig í kvøld!"

Seigliga legði babba blaðið saman, tveitti tað frá sær á hillina og hugdi so at mæ. "Eg haldi, vit bíða við koyrikortinum, til tú hevur fingið prógv."

Nú bar av. "Vilja tit hava meg at tvelta runt sum eitt býrt! Á súkklu! Tá ið øll hin koyra bíl! Áfta tit at halda meg fyri tað turra spot, ella hvat!"

"Vara tín mun, segði mamma. "Ráði eg, so fært tú ikki fyri koyrikortið, fyrr enn tú fært líkinda karakter í skúlanum."

"Tú ert ikki nógv vaksin enn," helt babba við henni. "Ikki nógv búgvín. Tað sakar einki, at tú bíðar eitt sundur. So skilur tú kanska koyrilæran tað betur."

"Koyriskúli! Ferðslufálaral! Tað er tað reina gass, alt sum tað er! Harragud, síggja tit ikki tað! Fólk doyggja bara. Koyrikortið takk, og so út á vegin at soria seg sjálvan og onnur sundur. At onkur sleppur undan ella doyrvur einki við koyriførleika at gera. Tað er tann svarta tilvild, tað er tað, tað er!" Eg tímdi ikki meira, fór inn í kamarið sum vanligt, tá ið lívið gjørdist tvørtilgt.

"Hvat segði eg," rópti babba aftan á mæ. "Skal hatta vera lagið, so hevur tú einki at gera í einum bili!"

Eg buldraði hurðina aftur. "Tað kann eisini gera tað sama," gevlaði eg. "Eg sleppi ikki at læna handa forbannaða bilen kortini!"

Vit sótu í volvöðlinum utan fyrir dansin. Það var bítandi kalt, hóast það var komið út í mars, og guvan stóð úr teinum, sum komu útum. Men inni í bilinum var heitt og gott at sita, varmin var frá, og Bon Jovi streymaði úr hátalarunum. Eg helt það vera so deiliga hugnaligt. Lisa sat harafurmóti og puffaði og hevði hug at ilskast.

"Hvat tramin skalt tú fara í dans til, tá ið tú ikki tinnir at dansa!"

"Hann dugir ikki," argaði eg.

Áki rodnadi. "Halda tit, at eg fari at betala fyrri at fara inn at oyðilegsja mær oyruni? Nei takk!"

"Og so torir hann heldur ikki at fara frá bilinum. Kanska onkur fer at kráma honum lakkið."

"Harragud ikki, farið tit bæði inn. Um tit partú vilja sleppa at skotra tykkum inn í allan deyrnin!"

Lisa bresti hurðina upp og fór út. "Það er í finasta lagi!"

Eg hugdi fyrst at henni og so at tí klæna hálsinum á Áka: "Nei. Eg tinni heldur ikki."

So fór hon, ella rettari smáramm hon ígjøgnum kavan og inn.

Brandarnir báðir inni í bilinum tagðu.

"Hon verður skjót affur," segði eg so. "Tá ið hon er sloppin at sprella eitt sindur."

"Eg dugi at dansa, það er slætis ikki það," segði Áki. So sótu vit og bínðu fram fyrir okkum. "Vit kunðu koyrt ein lítlan túr," segði eg. "Funnid eitt gott stað, og so kundi tú latið meg sloppið at koyrt."

"Kundi aldri funnið upp á það."

"Hví ikki það? Það er einki fyrri."

"Kundi aldri funnið uppá at latið ein smádrong sum teg sloppið at koyrt!"

Sinnið fleyg í meg. "Hvat feilar tær! Hvat tramin hevur tú gron fyrri!"

"Hvat feilar mær? Einki. Það er tær, það er galið við."

"Nei, hetta tinni eg fanin ikki," segði eg. "Eg rými bara eisini."

Tá vendi hann sær á og segði: "Ja. Bara hetta orðið. Ja. Ger, sum tú plagar. Rými!"

Eg varð sjálvandi sitandi. Men kvöldið var spilt. Eg hevði bestan hug at gráta. Eg fekk tár í eyguni, og tí sat eg bara og tagði.

"Ert tú givin í bjargingarfelagnum, ella hvat?"

"Givin og givin... Það er so nógv annað at gera. Lesa uppá til dømis. Tú hevur saktans ikki gloymt, at vit skulu til próvtøku í summar!"

Hann mundi ikki lurta eftir. "Tú ert ikki tann einasti, sum ert farin. Skjót er einki bjargingarfelag eftir. Eingin tinnir nakað longur. Fólk hugsa bara um seg sjálvi."

"Gert tú ikki eisini það?"

"Ha? Hví sigur tú það?"

"Það veit eg ikki. Hvussu langt síðan er það ikki, at eg havi kunnað fingið fattur á tær? Sig mær það!"

“Ringdi eg ekki til tín í kvöld og það teg koma við!”
“Á, túfund takk. Túfund, túfund takk! Og hvar skal eg gera afturfyrir! Sleikja mottunnar fyrir teg!”

Tá tagdi hann. Og tá ið Áki tigur, so fært tú ekki gapið upp aftur á honum, heldur enn at tú tveitir hann á bálið.

“Nú nú,” segði eg at enda. “Tað var ekki so illa meint. Eg eri bara øvindsjúkur, tí at tú hefur koyrikort og... alt.”

Einki svar. Bara hetta treiskliga pilkið við róður-skinnið. So fór eg eisini.

Fólk sum eg kenna øll möguleg. Og øll hesi mögulegu eiga ofta ein snaps ella tveir at bjóða. Tí hevði eg gloymt alt, ja, eg var satt at siga í góðum lag, tá ið eg trokaði meg ímillum alt fólk ið og fram at gólvinum.

Áki hevði rætt. Teir spældu dekans hart fyrir fólk við ringum oyrum. Men tú hefur tað ekki stuttligari, enn tú sjálvur vilt, so eg fekk fatir í eina og so út á gólv ið.

So stóðu vit har og hoppaðu. Slongdust við ørnum og beinum og royndu annars at síggja fornuftig út. “Deiligt veður í kvæld,” geylaði eg. “Men vár ið vil ekki rættliga koma.”

Hon nikkaði okkurt svar.

“Kemur tú við ein biltúr?”

Men hon hoyrði ekki.

Um sför kom eitt stilt lag. Eg tók hana inn at mæ. Hon segði einki. Soleiðis sjelaðu vit eina løtu. Eg fólði dyrdina tætt inn at lærinum og fór næstan at skelva, hóast skjúrtan klitraði inn at kroppinum av sveitta. “Vi fara í Eydunna,” segði eg. “Bara ein lítlan túr. Kemur tú við?”

“Ja,” segði hon. Hon var finar greiðir, henda gentan. Einki fjas og tværl. Bara eitt – ja – og so einki meira.

Á veg út sá eg Lisu. Hon smiltist so glað upp á ein av hesum formidablu fótbóltspælurum. Hann mundi hava verið sumanfyrir onkustaðni, so brúnur og deiligur var hann. Eg ivaðist eina løtu. So slepti eg henni sjálvri og fór yvir til teirra. Hugdi ekki upp á nugga-sjelin, men tók spakuliga í armin á Lisu. “Skuldi bara siga tær, at vit fara í Eydunna. Kemur tú ekki við?”

Áki lysnaði sum ein sól, tá ið hann sá, at Lisa var við mæ. Eg trýsti hana inn frammantfyri, og hon sjálv og eg fóru afturum. Har var passaliga myrkt. “Koyr okkurt band frá,” segði eg. “Lat okkum fáa eitt sindur av tónleki.”

“Hvar skulu vit?” spurdi Áki og hugdi yvir á Lisu.

“Í Eydunna,” segði eg. “Koyr! Koyr!”

Hann biðaði ekki.

Og skjótt vóru vit úti í náttini. Onkuntíð kom ein bilur framvið, og so varð floytað og rópt og veitrað við fløskum úr báðum börðum.

Men eg hevði eisini annað at hugsa um. Hon sjálv hevði trýst seg tætt inn at mæ, og vit mussaðust. Tað smakkaði fyrst av gomlum øli, so av munni – og so av hita.

Eg skeitti framum til tey bæði. Áki legði hondina um Lisu og royndi at taka hana inn til sín. Hon legði seg treyðug inn at honum. Eg læt eyguni aftur, og skjótt sótu vit og ráftíggjaðu aftanfyrir.

At enda mátti eg kortini sleppa upp at anda. Lisa

hevði lagt seg inn at ækslini á Áka. "Kanst tú ikki koyra eitt sindur skjótari," segði eg.

Hann tindi ikki at svara mæ, flenti bara eitt sindur og koyrði upp aftur spakuligari.

Eg mátti siga gentuni, hvat alt snúði seg um. "Áki er av tí gamla slagnum, sæt tú. Áti hann einar knabuksur, so hevði hann koyrt í teinum."

"Ája!" segði Áki og setti í triðja.

"Spitarin er hasin dimsurin høgrumegin, bara so at tú veist tað..."

"Nú gevast tit!" segði Lisa og setti seg betur upp í setrið.

"Ája!" Áki traðkaði jarnið í botn. Bilurin reykt sum ein kúla av stað.

"Haldið tykkum fastar, gentur! Hann hevur sæð, hvat dimsurin kann verða brúktur til. Bjargi sær hann, ið bjarga sær kann!" Eg hugdi djúpt inn í eyguni á henni sjálvri: "Tú sigur bara frá, um tú vilt sleppa at smakka upp á meg eina ferð afturat."

Vit koyrdu skjótari og skjótari. Ljósini aldaðu eftir kavanum, sum teir høvdu grivið. Eina ferð helt eg, at vit fóru útav og royndi at krøkja meg fastan í okkurt.

"Slakka so av," segði Lisa.

"Hær hoyrir tú," tók eg upp aftur. "Hon toli tað ikki. Steðga nú."

"Ája!"

"Fýrs er ríkiligt eftir hesum veginum!"

"Fýrs?" rópti eg. "Hundrað og fýrs!"

"Tvey hundrað og fýrs!" rópti Áki afturmóti og setti í fjórða. Vísarin fór skjótt upp um hálfveis og fimm og

hálfveis, og nú nærkaðist hann teinum hundrað.

"Trý hundrað og fýrs!"

"Jaah!" flenti Áki.

Lisa var longu blivin bangin. Hon sat púra stíva har frammi, trýsti fótunum niður í durkið og royndi at halda sær í okkurt. "Steðga, Áki. Góði!"

"Ver bara rólig. Eg veit, hvat eg geri." Hann skreiddi ígjøgnum næsta svingið fyrri at prógva tað. "Eg kenni vegin uttanat. Eg havi eina ferð koyrt teinin upp á fjúrtan minuttir. Tá var eg einsamallur."

"Hasum trúgv eg ikki," segði eg. "Tú? Få meg ikki at flenna."

"Tit eru svakir, báðir tveir. Steðgal. Eg skal úr!" Lisa var farin at øsa seg.

"Tað passari!" Áki hugdi at mæ í speglinum, við við-opnum eygum. Hann var reyður í andlit. "Tað veit denn, tað ger! Tað lá ótrúliga væl fyrri tann dagin. Eg fleg ígjøgnum svingini. Barnamat!"

"Alvara?" segði eg, men í somu løtu faldi eg, at eg tordi ikki so væl longur sjálvur. Eg hevði aldri sæð Áka soleiðis. Hann, sum altíð skuldi vera so skilagóður, lá nú og osaði við hundrað og tjúga kilometra ferð ígjøgnum myrkrið. Hetta endaði galið!

Eg skuldi siga okkurt, men tá stak hon sjálv høvðið uppundan og vildi sleppa at síggja.

"Stoyki!" segði hon bara.

So dugdi hon í hvussu er tvey orð.

Tá ið tú kemur úr bergholinum vestarumegin er eitt pikultíð sving, og so gongur aftur við fullari ferð undan brekku oman ímóti rundkoyringini oman fyrri Norð-

skála. Hetta kveldið fóru vit ýlandi omanefir. Bakkin streyk framvið oman fyrri okkum, og hinumegin sást bilvejan bara sum ein grá rípa.

“Tú koyrir sum ein...” Eg skuldi siga eingil, men eg fekk ikki. Vit koyrdu ov skjótt oman ímóti rundkoyringini, og tá ið Áki royndi at bremsa, fór bilurin at sleingjast við revvini. *Svertakáll!* Vit vórðu slongd um koll aftan fyrri. Eg sá, at Áki royndi sum svakur at rætta upp aftur. Lisa skríggjaði. Plakadekkini gresjaðu eftir ísi og asfalti.

Vit fóru sleingjandi eftir veginum í ymsar síður, til bilurin at enda kom aftur á beint og fór skreiðandi oman eftir við blokeraðum brensum og einum púra stívuum sjaføri.

At enda rendu vit á eitt skelti. Ikki hart, bara so passaliga, at bilurin stöðgaði. Tað lætnaði hjá okkum.

“Hvat helvið hendi har!” segði eg, bara fyrri at siga okkurt. Tað hoyrdist, hvussu skelkaður eg var.

Áki svaraði ikki. Hann fanglaðist sum óður við hurðina, fekk hana upp og leyp út. Hann ristist sum eitt bók-arblað og mátti stýðja seg niður á bilin.

At enda slapp eg eisini út.

Tann kalda náttin fekk meg at klárna eitt sindur.

“Hatta... Hatta var forbannað tætt við,” segði eg.

“Bilurin! Babba dreypur meg. Itýgg her. Allur skermurin er innkroystur!”

“Lukkuð fyrri teg, at eg var við. Annars vóru vit farin til helvitis!”

“Hevði tú ikki verið við, so høvdu vit onganíð verið farin henda vegin!” Lisa bresti hurðina aftur, so at tað síðsta av framlyktini brotnaði.

“Skalt tú gera alt verri, enn tað er!” Áki tendraði.

“Eg? Hvat havi eg gjørt?”

“Tú gert fólk ør í høvdinum, sum tú geylar!”

“Á so!” glepsaði hon. “Á so! Skal eg nú hava skyldinali!”

“Eingin hevur skyldina,” segði eg. “Nú rætta vit handa skermmin aftur, og so er alt í lagi fyrri fyrst. Far tú bara inn í bilin og bíða, meðan vit...”

“Hví trannin skulu tit eisini blanda tykkum uppi, hvussu eg koyri. Eitt situr aftanfyrri og brúkar kjáft, og eitt annað situr frammanfyrri og nístir!”

“Tað var bara hatta, sum manglaði. Nú fari eg!” físti Lisa. So snúði hon sær á og fór til gongu oman í Eyðuna.

Áki stóð bara og hugdi. Gjerdist sum lambið. “Lisa,” royndi hann. “Kom aftur. Góðal!”

“Eg gangi!” Hon var longu komin langt oman. “Eg vil heldur ganga, meðan eg havi bein at ganga á!”

Vit vórðu standandi. Hvergin segði eitt orð. Hon sjálv á baksetrinum kreypt út úr bilinum og smoygdi seg inn undir armin á mær.

Mær dámdi hetta yvirhøvur ikki. Utan um okkum lá myrkarið yvir øllum, kveldið mestsum trýsti seg niður yvir okkum. Hevði eg nú bara sitið við hús í softuni og hugt í sjónvarp.

“Tað fær uppsparingin hjá mær eisini,” segði Áki, streyk sær undir nesiini og fór í holt við skermmin.

“Bein at ganga á,” segði hann, tá ið hann sá, at vit stóðu bara býtt og gánaðu. “Bein at ganga á!”

Sjálvandi tosaðu tey gomlu við meg um tað, sum var hent. Ikki tí at eg hevði sagt nakað fyrri teinum, og Áki hevði neyvan verið so tóindafjóður heldur. Men onkur í bilsmiðjuni hevði sagt onkrari konu, sum aftur hevði sagt eini aðrari, sum upp aftur kendi mammu, at skaðin fór at kosta yvir 20.000 krónur at gera aftur.

Eg vildi ikki trúgva tí. "Ein brotin lykt og nakrar smáar bukklur? Tað kann ikki bera til. Tey hava ikki hómning av, hvat tey tosa um."

"Men tað havi eg," segði gamli. "Og oman á alt, so segði Páll skrokktryggingina upp stutt fyrri jól."

"Hví dekan gjørdi hann tað?" segði eg. "Øll skuldu skrokktrygjað bilin hjá sær. Fyrr ella seinni hendir okurt, og so sita tey pen við tómarí bók."

"Hvørji tey?" vildi mamma vita.

"Tey!" segði eg.

"*Førelðini!*" søgdu bæði í senn. "Tað eru *førelðini*, sum sita eftir við tómarí bók."

Tá mátti eg hyggja fyrst upp á annað og so upp á hit. "Hjá okkum er so eingin vandi fyri tí. Babba hevur longu tømt okkara."

"Nú skalt tú ikki skálka tær undan, hin gamli," segði babba. "Tí hava verið úti og koyrt. Kappkoyrt, kann eg setla."

"Sjálvandi hava vit ikki tað. Men tað eru tað kanska onnur og eldri enn vit, sum kunnu finna uppá!"

Babba fór at troystast og hevði fingið sveittan fram. "Tú vart við. Tí buklaðu blin. Eitt skúladømi! Ungir, óroyndir, fullir, gentur, stutt sagt..."

"Var tað meira, tú ætlaði at siga beint nú!" Eg tók skúlastaskuna. "Tíverri havi eg eitt sindur fyrri, so..."

"Nú skal koyrikort vera koyrikort," hvesti hon í fyrriklæðnum. "Tú mást heldur brúka pengarnar til at gjalda títt fyrri skaðan!"

Í køkinum gjørdist deyðatøgn. Babba og eg sótu bara og gløddu.

"Ja, hatta vóru mínir orð. Tú mást duga at *siggja*, drongur!"

"Nú haldi eg, tú gert av," segði babba.

"Ja," tók eg undir við honum. "At pápi Áka ikki hevur trygjað bilin, tað verður so hann um."

"Utan so at tú veruliga hevur tít part av skyldini í, at tað gekk, sum tað gekk," helt gamli fram og hugdi leingi at mætt.

"Men tað havi eg ikki. Eg sat aftanfyrri, havi eg sagt!"

Men aftaná, tá ið eg hevði roynt at fingið skil á støddfæðini fyrri seytingandu ferð, skammaðist eg eitt sindur av mær sjálvum. Gamlan í hevði eg sitið aftanfyrri. Og eg hevði heldur ikki biðið hann koyrt so skjótt. Eitt sindur kanska, men einki til tað. Ikki fyrri ein, sum dugdi at koyra. Men tað var eitt, sum eg ikki fekk burtur úr huganum. Spenta andlitð á Áka í speglinum. Hann hevði snøgt sagt ikki verið, sum hann plagdi. Eg skuldi sjálvandi havt sagt okkurt. *Slakka nú eitt sindur av, Áki... ella: Hvørki tú ella eg tóna hetta tveith...* Men eg segði tað ikki.

Næstu dagarnar prátaðu vit heldur ikki so heilt eina-standandi nógv saman, fyrri at siga tað soleiðis.

Hini í flokkinum hurraðu sít, men eg var sum lús ímillum tvær negl. Undir liðini á mær sat Áki. Hann ikki so frægt sum hugdi upp á meg. Sat bara og lurtaði eftir læranum við stórum oyrum. Og framanfyrri sat Lisa, kæld og hørð sum eitt ísfjall. Onkuntíð prikaði eg undir hana fyrri at vita, hvussu lagið var. Og eg royndi at senda stuttligar seðlar til Áka um tað, sum lærarin segði, ella um tað, sum hevði verið hitt kvöldið, ella um lívið yvirhøvur; men eg kundi tað sama latið verið. Hvørki ønti mær aftur.

Mikudagin eftir skúlatíð bar endiliga til. Áki stóð og fanglaðist við ta gomlu súkluna hjá sær. Hann var punkteraður aftan og mullaði okkurt um, at fyrri tað kundi tað verið eg, sum hevði slept luftini úr – og helt so á at pumpa og pumpa.

“Sovorðið tværl,” segði eg. “Sovorðið hundans tværl. Tú ert bara punkteraður, tað er ikki meira enn tað.”

Hann svaraði ikki. Hugdi ikki upp á meg. Gjørði bara sít.

“Handa Tryggingin lkist ongum. Tey kunnu ikki duga at rokna har suðuri.”

Hann kveitti upp í luftina, stak pumpuna niður í taskuna og læt lásið upp. “Kann tað ikki gera tær tað sama? Tú skalt ikki gjalda fyrri skaðan kortini!”

Eg hugsaði meg um eina løtu. “Sjálvandi skal eg eisini gjalda. Sjálvandi!”

Hann misti pippið, haldi eg. “Tvæla ikki býtt, Eyði.”

“Nei, eg meini tað í álvara.”

Hann ivaðist eina løtu, men so stakst tað fyrinýndar-liga upp á hann. “Nei,” segði hann. “Tað gongur ikki.

Tað var mín skyld.”

“Jamen, eg vill Eg eigi at gera tað!”

“Nei, havi eg sagt.” Og so traðkaði hann av stað.

Eg stóð eftir og helt, at eg hevði tíkið ein kjans, og at eg hevði vunnið – sum altíð. Men signaturen var herskin at svølgja.

Meðan eg stóð og bíðaði eftir bussinum, kom Lisa. Hon steðgaði og hugdi upp á meg fyrri fyrstu ferð leingi.

“Stendur tú her!”

“Ja,” svaraði eg og skuldi siga meira, men fekk knapp-

liga ikki orðið upp.

“Er Áki farin?”

“Ja, hann fór á súkluni í áðni.”

So segði hvørki nakað. Hini fóru framvið, bílar fóru í gongd og spoлаðu av stað, so at tað hvein í teimum slinu dekkunum.

“Tú skalt ikki vera ill við hann,” segði eg at enda.

“Tað hevur hann ikki uppiborið.”

“Tað eri eg heldur ikki. Tað er bara tað, at... eg bleiv

bangin. Og tá ið hann so harafturat hevði hug at geva

mær skyldina!”

“Harra gud, hann var lka bangin sjálvur. Tú sást, hvussu hann ristist.”

“Fyrri tað skuldi ikki verið neyðugt at gívið øðrum skyldina!”

“Sama sigur hann um teg,” leyg eg. “Hann hefur nóg nógv at hugsa um, at tú skalt gera alt verri.”

Hon stóð leingi og tugði. At enda nikkaði hon, sum at hon skilti. “Forbankað, sum tú ert blivin góður!”

“Ælti mær eisini at verða mammusa drongur.”

Aftur hugdi hon at nær við hasum eygunum og smltist so hulsiga. So fór hon smárennandi yvir til bussin, sum var konnin. Eg fylgdist sjálvandi við henni, skuldi jú sama veg, men eg skuldi betur havt fingið mær annan fart, tí at aftur kom henda nívandi tøgna yvir okkum. Eg royndi at finna upp á okkurt at siga, men alt stóð í botni, og eg var pínliga flatur.

“Hevur tú hoyrt um mannin, sum misti tamarhaldið á bilinum?”

Nei, tað hevði hon ikki.

“Hann átti ikki fyri avdregini.”

Gott, at tað var so stutt at koyra. Vit stóðu aftur á Niðara veg, og eg turkaði stillsiga sveitan av pannuni. Bussurin fór murrandi sína leið norðureftir, til hann hvarv afturundir.

“Tað hefur so ikki verið til tað betra,” læt knappliga í henni.

Eg hvakk við. “Hví sigur tú so?”

“Tú vart fittari áðrenn” – og so var hon farin.

Eg stóð einsamallur eftir undir vársóluni og hugsaði við mær, at gentur fór eg aldri at forstanda meg uppá.

At enda samdust babba og eg. Eg kunði saktans brúkt hvørt oyrað sjálvur, bæði til koyrikort og okkurt annað eisini, men tað mundi vera best, at eg rindaði mítt fyrri skaðan.

So tá ið eg hevði samfært pápa Áka um, at bilurin fór at verða sum nýggjur aftur, sleipaðu vit hann heim í garasjuna hjá okkum. Babba turkaði stóvið burtur av topplykasetinum, sum hann átti frá sínum bestu døgnum, og smoygdi seg í ketildrakina við øllum merkjunum á. At hann ikki fekk knappað hana um búkin, gjørdi míni, í hvussu er hjá øðrum. So fóru vit, ella rættari hann, til verka.

Áki hevði latið bók verið bók, og nú sótu vit á hvørt sínum kassa og hugdu at. Babba lá krøktur upp undir skermi og skrúvaði og manraði. Og ímillum hvørt puffið lraði hann eitt ótal av ferðslureglum av sær. Hann helt seg ikki altíð so fast at lógini soleiðis, men tað var alla tóðina hetta, at vit máttu ansa eftir, vit skuldu hava fyrilt og duga at síggja, hvat kundir henda – í ringasta føri. Altíð í ringasta føri.

“Hevði tað ikki verið frægari bara at hildið seg við hús,” segði eg.

Hann stákk hævdið útundan og hugdi upp á meg. Hann bløddi um hondina og var longu gravskiin, men tað legði hann eini í. “Skal eg vera helt ærligur, so hevði tað kanska ikki verið tað býttasta, at tú satst inni,”

segði hann þúra róligur. “Áka líti eg harafurinnóti meira til.”

Áki og eg skeittu hvør upp á annan.

“Hann hefur nakað væl meira innanfyri enn onkur annar her inni.”

Eg mátti lástast sum einki. Áki var eitt vet skarpari enn eg; eingin ivi um tað – men tað var ringt at hoyra pápa sín siga tað. Eg tagdi eina løtu, men so mátti eg svara aftur: “Einstein koyrði onganfóð bil.”

“Og hvat so?”

“Hann var ikki býttur fyri tað!”

Tað kvøtti ikki úr gamla, og hann kveylaði seg inn undir aftur skermnin. So var tøg. Skjótt fór Áki at venda og snara sær á kassanum, og sjálvur sat eg og visti ikki hvar, eg skuldi hyggja. “Summi duga at sleppa við lvinum,” tók eg so aftur aftur. “Tey sleppa næstan snikka-leys frá øllum. Hvat heldur faðir um tað?”

“Tvætt!”

“Tað er bara so, at summi sleppa undan, og summi sleppa ikki undan.” bleiv eg við.

“Harin hjálpi tú mær, denn próvførsla!”

“Jamen, tú ert jú eitt gott prógv sjálvur!”

“Og veistst tú hví?” Dekan fari, var hann farin at øsa seg. “Tý at eg altíð havi hugsað fram til næsta sving. Tý at eg altíð havi roynt at brúkt hævdið. Altíð hugsað um, hvat kann henda. Í ringasta føril!”

“Eg meini tað,” segði eg og smiltist til Áka. “Tú skuldi verið við okkum í bilferiu. Fjúrta dagar lallandi eftir eggini.”

“Nær var tað?” spurdi hann. Tað bytta.

“Í dagar og nætur spolaðu fólk og bilar ímillum katastrofurnar sum best.”

“Tú manst kunna fáa sterkari menn enn meg at lippa sum eitt smábarn, tá ið tú sítur aftanfyri,” ljóðaði undan bilinum.

Tá gneggjaði Áki. “Ja, hatta er so,” segði hann. “Hatta veit eg alt um.”

Eg reistist og fór út. Máti skuldi vera við, hvussu teir sluppu at fara við mær.

Úti var lýtt. Ein fuglur læt so blidliga uppi á eini takrennu onkustaðni. Teir fóru at práta inni í garasjunni. Áki flenti.

Vimrir báðir mundu hava nógv at tosa um, so eg sjaggaði oman í býn. Teir skuldu so sanniliga fáa frið fyri mær.

Inni í grillbarini var minni fólk enn vanligt. Hini í flokkinum mundu sita við hús og lesa, og Lisa plagdi ikki at vera her. So eg spældi eitt sindur, drakk eina cola fyri góðveðrinum og læt smádreingirnar sleppa at síggja upp til mín eina løtu. Men alt var so friðarligt. Eg fekk ta vanligu kensluna av at vera á skeivum stað, at alt hendi alla aðrastaðni, stutt sagt av at vera einsamallur, so eg slepti mær bara út aftur.

Tey høvdu boðið Áka inn til kaffi og nýbakaðar bollar. Tréinighlein sat í stovuni og dusaði sær, og prátið tagnaði, tá ið eg kom inn.

“Kom og set teg, góði,” segði mamma. “Vit sótu beint og tosaðu um teg.”

“So skuldi eg kanska hildið meg burtur eina løtu af-
urat,” segði eg, men setti meg kortini – í hin endan í sof-
uni.

Áki sat og fanglaðist við servietin. Hann líktist ein-
um stórum smádrengi, sum var sloppin í føðingardag.
Manglaði bara slíps og reyða sodavatn.

“Áki vil fegin hjálpa tær at rokna,” segði húsfúgvinn.

“Eg nevndi tað fyrri honum, og...”

“Nei, álvara. Tað sigur tú ikki.”

Áki lýsnaði. “Tú skalt bara siga frá.”

“Eg takti so mirliga fyrri,” segði eg. “Men sum er,
dugi eg saktans sjálvur.”

Eg veit ikki hví, men beint tá orkaði eg ikki gronina í
honum. Okkurt ringt bara vaks og vaks inni í mær, til eg
fældi, at eg rístist á málnum av bertum illsinni. “Sum er,
vil eg heldur gera tað sjálvur.”

Men mamma helt bara á at meyla og hevði ikki skilt
ein skit. “Tá ið hann er so fittur og hevur stundir, so
haldi eg avgjørt, at tú skuldi latið hann hjálpt tær.”

Babba nikkaði, púra samdur við mammu. “Og aft-
urfyrri kanst tú pussa sparsl. Vit hava ovnikðið at gera.
Páll vil bara hava tað besta, og tað fæst bara við tíð og
tolni.”

“Nei, álvara. Heldur tú virkuliga, at eg fari at duga
tað. Pussa sparsl. Hah! Takk fyrri álitid!l!”

Áki sat ikki leingi. Mutaði okkurt um, at hann skuldi
ringja, so skjótt eykalutirnir vóru komnir, og smygdi
sær so stillisliga av stað.

Tá ið hann var farin, rak mamma meg út í køkin, og

so gav hon mær ein sovorðnan vals, at eg gloymini tað
aldri aftur. Hon lødði alt, sum skjóta kundí, og so dundi
í køkinum. Eg var ikki bara eitt dovið apparat, sum
hvørki dugdi til eitt ella annað, men so brúki eg meg
ománá, eg var órættvísur, og stakkals Áki, sum skuldi
eiga ein sovorðnan vinnu, og yvrihøvur, so...

Har var ikki nógv at gera hjá mær. Eitt var, at eg ikki
tordi at muta ímóti beint tá, men tað ringasta var, at
næstan alt var so, sum hon segði.

Tá náttina svav eg illa. Tá ið eg hevði verið uppi naktrar
ferðir og fingið mær flógva mjólk, eitið naktrar bananir,
lurtað eftir tónleiki og verið á vesi, linkaðist eg so spaku-
liga, til eg sovaði. Men tað var ein ringur svøvnur.
Viljaleysur varð eg drigin við til bæði eitt og annað,
hvørt verri enn hitt. Eina løtu var eg á katastrofuvæn-
ing. Eldur var í øllum, og lík og løstað logu og sløddust
hvørt um annað. Í næstu løtu sat eg undir líðini á babba,
sum koyrði bil og meylaði alt í senn. Sveitin lak av hon-
um, og eg helt bara fast. So mitt í øllum sá eg Lisu. Hon
tók meg við sær inn í kamarið, smiltist so skálkasøtt upp
á meg og fældi upp á edlingin. Tann løtan var nú ikki so
galin, ikki fyrr enn eg sá Áka standa utan fyri vindeyg-
að. Hann veipaði við einum dýri av einum skiftilykli, og
eg ívaðist onga løtu í, at hann fór at geva mær hann í
heysin. So rann eg nakin úti í kavaklæddum haga, rudd-
ingarkavinn dansaði fram við veggnum, og so var eg aftur
í blinnum. Áki sat púra frá sær sjálvum og royndi at
stýra, meðan hann rópi um hjálp. Beint sum vit fóru
útav, stókk eg upp í seingini.

Mamma stóð hjá mær. Hon var góð soleiðis. Vár alltið hjá, tá ið okkurt var. "Tú hevði marruna," segði hon.

"Á, hevði eg tað."

Hon helt, at hon skuldi geva mær okkurt at drekka, ella eina hálva av sínum tablettum, lata vindeygjað upp kanska, ella leggja nýtt á seingina...?

Eg segði nei takk.

"Sig mær so, hvat tú droymdi. Tað plagar at hjálpa."

"Eg veit ikki," segði eg. "Einki skil var á tí. Tað hevði einki upp á seg."

Men tá ið hon skuldi fara, spurdi eg kortini: "Hví er babba so bangin í bili?"

Hon steðgaði, sum hon stóð. "Er hann tað?"

"Ja, er hann ikki?"

"Ikki bangnari enn so nógv onnur..."

"Nei nei, eg skal ikki plaga. Vilt tú ikki svara, so vilt tú ikki svara!"

Tá vendi hon sær á kortini og hugdi upp á meg. "Hatta mást tú spyrja hann um sjálvur," segði hon, so fór hon og læt hurðina spakuliga aftur eftir sær.

Í tøgnum aftaná lá eg og hugsaði um tað. Eg mátti fara at tosa við babba. Men marran sat enn í kroppinum. Tað livdi inni í mær, alt kóin fram fyri meg aftur, og eg føldi næstan gummioykin inni í kamarinum.

So fekk eg kortini hildið meg til dreymin um Lisu eina løtu, og meðan eg hugsaði um hana, fekk eg sissað meg aftur upp á mín egna seiligra máta.

Tá steinsovnaði eg. Ringar neyvar? Nei tú, ikki hesin maðurin.

Tað var aftur farið at kava, tá ið eg stóð utan fyri koyri-skúlan og bíðaði eftir, at eg skuldi koyra. Stórar og vátar flykrur dalaðu niður yvir býin. Onkur hevði longu fingið sær summerdekk, og nú gjørdi hann spæðil í ferðsluna longri niðri. Sjálvur gjørdist eg vátur um høvðið og fekk fótakulda, og í halsinum spæki eit komandi várkrím.

Mín fyrsti koyritími við bakarasveininum. Eg vil ikki siga, at eg gleddi meg.

Hvar var bilurin. Hann kom skriðandi norðureftir við koyriskúlaferð, steðgaði, varð parkeraður perfekt, handbremsan spent, og ljós og motorur sløkt.

Lisa leyp út og takkaði smilandi fyri seg. So fekk hon eyga á meg og kom yvir til mín. "Oyss, hvat feilur tær! Hevur onkur traðkað á halan á tær í morgun!"

Eg royndi at smilast. "Havi sovið so illa í nátt. Hevði marruna."

"Ná. Hvat droymdi tú um, meðni?"

"Um teg," segði eg, sum satt var.

Men hon dugdi at taka tað. "Hvat helt tú annars um parkeringina hjá mær?"

"Hon var bara heilt góð. Um vit ikki taka handa meturin inn til gongubreytina við."

"Núso. Tú vilt sleppa at gronast. Tað er í lagi, eg skal ikki forða tær!" Men hon fór ikki beinanvegin.

Eg stóð bara og gapaði og gapaði. Orðini fløktust í mær. So ljaskaðist hann sjálvur inni í bilinum. Bakarasveinin hevði skund.

"Ná, eg má heldur fara," segði eg. "Slæggjast eina jarðarferð!"

Men hon flenti ikki hesa ferð heldur.

Koyrilararinn slékti sigaretina og skrúvaði rútin upp. "Ná, Nikki, so vóru tað vit báðir."

"Eg helt ikki, at tað var loyvt at roykja í skúlabílum," segði eg og harkaði, sum fyrri at siga, at eg hevði ilt í hálsinum.

Bakarasveinurin hugdi upp á meg eina løtu. Eg helt meg síggja, at hann suffaði og tók sær um reiggi. Setti seg betur upp í setrið. Honum longdist kanska aftur til rosinurnar.

"Spenn trygdarbeltið," segði hann so. "Tað situr..."

"Ja, ja," kvetti eg hann av. "Eg eri ikki blindur."

"Nei, so hevði tú einki havt at gjørt her."

Nú so. Hann skuldi vera frekur. "Eg kendi ein blindan, sum ætlaði at taka koyrikortið," segði eg. "Tað gekk sum smurt at koyra, men hann dumpaði í teorini. Tey á Bilefittinum dugdu ikki blindskrivt."

Hann læst ikki um vón. "Hygg, um handbremsan er fyrri. So trýstir tú koblingina inn, tað er handa vinstrumegin, ja, set so í frígr og start..."

Eg hevði longu gjørt tað. Bílurin fór í gongd við einum bræli, og eg spitaði upp, so at hann ikki skuldi kóðna.

"Ja takk. Hattar er nóg mikið. *Hatta er nóg mikið, sigi eg!* Altså, tendra koyriljósini, trýst koplingina inn og set í fyrsta gir, og spita so spakuliga upp og slepp handbremsuni varliga..."

Eg snaraði út á vegin. Tað gekk sum eftir bókin.

"Hetta er einki fyrri," segði eg.

"Annað enn tað, at tú gloymdi at blink..."

"Harragud, eg havi sitið í bili fyrri!"

Hann suffaði aftur. Tunglingja hesa ferð. "Ja, eg bar bangan fyrri tí. Altså, tú gloymdi at blinka, og tú hugdi slætis ikki í speglið..."

Eg helt snúningarnar vera ríkiliga nógvur og setti í annað gir. Barnamatúr.

"Havi eg biðið teg skift gir?" Kakumaðurin var farin at sveitja.

"Jammen, hygg allir bílarnir aftan fyrri okkum! Eg kann ikki koyra sum ein gomul ommal!"

"Tú gert bara, sum tú verður biðin!"

"Vit fáa ein heilan hala aftan á okkum!"

So var longu vell hjá honum. "Koyr inn her!" Hann rendi fingurinn fram í rútin. "Her! Inn á bussplássíð... Støðgal *Støðga, sigi eg!* Blink..."

Men eg hevði longu snarað. Tíverri gjørdi eg okkurt skeivt, so at bílurin hoppaði nakrar ferðir og kóðnaði.

So stóðu vit har. Eg skeitti yvir at honum. Hann sat og pilkaði næs og fekk fatur á einum gomlum snoribolla.

"Vit kunnu ikki verða standandi her," segði eg. "Bussurin kann koma skjótt, og..."

"Tað verður ikki leingi."

Javell. Eg biðaði.

"Sig mær," segði hann so. "Vilt tú ikki læra?"

"Jú, tað er faktiskt tí, eg sit her."

"So lurta eftir. Halt turran og ger, sum eg sigi!"

"Ja, góði," mutlaði eg.

"Ha?"

"Tá ert tú nøgdur. Tá ið vit krúpa fyrri tær og yvirhøvur ikki hugsa sjálvi."

Hann gjørdist eitt sindur óróligur. Hirsaði seg betur

upp í setrið, tók eftir sigarettunum, men læt tær so liggja korinu.

“Tað nýttar ikki ein heitan lort.”

“Ha?!” segði hann aftur, sum trúði hann ikki sínum egnu oyrum.

“Hvat nýttar tað,” helt eg fram, “at tú hevur týggju ella hundrað tímar? Eg spyrji bara! Vít fara beint frá tær og út á veginar at koyra svakt. Skálmnar flúgva íggjnum luftina. Tað hevur einki við frálæru at gera, um vit doyggja á veginum ella ei. Tað er alt tann reina tilvild, tað er tað, tað er!”

“Høvdu tit brúkt tað í erva heldur enn tað í neðra, tá ið tit koyrdu...”

“Hevði eingin koyrt bil, so vóru heldur ongar ólukkur!”

Nú bleiv hann sprotareyður. Tann kritahvíti nevin hálvavegna kroysti eina sigarett úr pakknum. Hondin ristist og skalv, tá ið hann festi sær í. “Skulu vit so bara fara úr samfelagnum. Tákka fyrri okkum og siga verðini farvæll Fara aftur at koyra hestavogn!”

“Hevur tú nakrantíð sæð eina ólukku!” Eg hoyrði, hvussu eg ristist á málinum. “Hevur tú! Helvín av høvdinum út íggjnum fortútin. Tann reina eyja. So kanst tú skava tað upp, sum tú fært, koyra tað í ein posa og so burtur við tí.”

“Nei,” segði hann heldur spakmæltur. “Teir koyra tað ikki...”

Men eg var ikki liðugur enn. “Og tú? Tú livir feitt av øllum. Hugsar um teg og tín, ha? Nú eru fjúrtan tímar minnstamarkið. Skjótt verða teir týgu. Ella trettivu!”

Nú mundi hann næstan sett sigaretina í hálsin, sum hann pumpaði. So tók hann avgerðina. “Far út!”

“Tann svarta tilvild, alt samalt!”

“Far út úr bilinum. Hetta er mín bilur. Finn tær ein annan koyriskúla. Slutt, sigi eg. *Úti!!*”

Har var lítið at vera til hjá mær, so eg fór. “Tað er í fínasta lagi. Eg vil ikki verða smýttur. Ikki av tær. Ikki av nøkrum!” Og so hamraði eg hurðina aftur.

Hann sjálvur inni í roykstovuni setti seg við róðrið, startaði bilin og fresaði av stað.

“Annars skuldi tú ikki koyrt bil í hási øðini!” rópti eg aftan á honum. Men hann mundi neyvan hoyra meg.

Tá ið eg endiliga kom til hús, var eg bæði vátur og kaldur, ella sagt eitt sindur øðrvísi, passaliga køldur. Eg var ikki illur longur. Eg hevði bara sett í meg, at Eydí Ljóðhamar skuldi verða tann fyrsti í sínari tíð, sum við meira enn føgrum orðum fór at venda sær innótt allari privablistum.

Aldri í verðini skuldi eg sleikja fyrri hasum skitta slagnum.

6.

Og so kom várið. Ein morgun, eg gekk heim á brúna at bíða eftir skúlabussinum, sá eg, at eg gekk á turrum asfalti. Fram við veginum stóðu lodnaskerur, tað angði av grasi og gróðri og sólurrunum klæðum á snóratrøum, og uppi í træðrunum lótu spurvar og starar. Í morgun skuldi eg bara gingið út á skúlan.

Lisa sá meg og kom smárenandi aftaná. "Góðan morgun," segði hon.

"Góðan morgun. Er tað tú." Ársins spurningur.

"Hvar hevur tú verið, eg havi ikki sæð teg so leingi?" spurdi hon.

"Stið beint aftan fyri teg."

Hon sló seg inn á høvdið. Vársólin skygdi í hárinum.

"Eg mein..."

"Allastaðni og ongastaðni," segði eg.

"Hví hundan ert tú givin at taka koyrikortið. Hvat er galið við tær!"

"Einki. Eg livi væl. Annars var tað ikki eg, sum gavst. Tað var koyrilerarin, sum blakaði meg út."

Hon fór at ganga heimeftir. "So hevur tú sjálvur havt skyldina. Tú skalt altíð trætast um alt."

Eg sjaggaði aftaná. "Tað er har, út fara skeiv. So púrasta. Eg trætist ikki. Eg siga bara mína meining. Róliga og sakliga. Tað eru út, sum rópa." Og so legði eg afturat: "Tí veri eri eg ikki so hálur at halda um, sum ávís onnur."

"Skalt tú partú altíð vera speiskur!"

"Nei," segði eg. "Faktiskt ikki. Orsaka." Lagið gjørdist beinanvegin betri, og vit fylgdust ígjøgnum vármorgunin.

"Kennir tú angan av jørð," segði hon. "Av gróðri. Alt er farið at vaksa. Beint nú kundi eg lakkað paradís."

"Ger so væl," segði eg galantur. "Vegurin er tín." Tá ið ein løta var farið, helt eg, at eg sjálvur mátti siga okkurt: "Eg minnist væl, hvussu vit plagdu at súkla. Vit komu við fullari ferð, so bremsaðu vit og fóru hvínandi eftir veginum og gjørdur long bremsuspor. Og so... osaðu vit bara av stað. Vindurin streyk gjøgnum hárið, og vit kendu okkum frár og alt tað."

"Ja," segði hon. "Tá ið eg fái ráð at keypa bíl, so skal tað vera ein, sum kann leggja takið niður."

"Bíðar tú bíðar til næsta happadrátt, so skal eg keypa tær ein Maserati."

Endiliga smiltist hon ordiliga.

"Men so skal eg eisini sleppa við afturfyrri."

So gjørdist hon so álvarsom aftur, eg veit ikki hví, og vit gingu tigandi.

Tá stöðgaði hon á og hugdi upp á meg. "Tú, Eyði..."

"Ja, tað eri eg."

"Hvat gert tú leygarkvældið?"

Eg leitaði eftir einum góðum svari, men fann einki.

"Tað veit eg ikki. Finni upp á okkurt."

"Minnist tú, at tú baðst meg koma til hús við tær hina ferðina?"

Eg hválk við. Hvat nú? Nú var at ansa sær. "Nei," segði eg. "Tað minnist eg ikki. Royni at gloyma tað býtta sum skjótast."

"Nú kundi eg væl hugsað mær tað," segði hon. "Hvat sigur tú, at eg komi um átta tíðina? Er tað í lagi?"

Í somu løtu køvdi av hjá mær. "Ø-ha?" fekk eg stam-
að burtur úr mær. "Hvat segði tú?"

Hon hugdi framvegis upp á meg. Eitt ørlítið smá fó-
um vararnar. "Um eingin sigur nakað, al-so..."

"N-nei," segði eg. Eg hevði so einki ímóti t. Tvørtur-
ímóti. Eg skuldi eisini beint siga tað við hana, men ein-
bilur steðgaði hjá okkum. Ein volvo við nýggjum for-
skermi, lykt við ongum ringi utanum og annars fullur
av sparsli aftur eftir síðuni. Eg fekk sum vátan vøttin.
Áki fór at duga at síggja alt!

Tað var nú pápin, sum koyrði, men Áki stakk høvdið
útum og hugdi misteinkligur upp á Lisu. "Núso. Her
ert tú!"

"Ja," segði hon. "Hvar annars!"

"Søgdu vit ikki, at eg skuldi koma eftir tær?"

"Er tað t, tú hevur privatsjafar?" spurdi eg.

Hann ønti mær ikki aftur.

"Jú, men eg fari bara við bussinum," segði hon.

So segði eingin meira. Eg royndi at vera vinaligur og
hugdi inn til pápan: "Nú, nøgdur við bilin?"

"Ja, tað skal eg siga tær, at eg eri."

"Tað var stuttligt at hoyra," segði eg glaður.

"Ja, eina ferð átti eg mær ein væl viðfarnan, bara
túggju ára gamlan volvo, men eftir tveimum mánaðum
hava tit reduserað hann til eitt lasafar. Tað næsta verður
helst, at tit brúka hann sum pisubíll!"

Eg bresta við fingrunum. "Tú sigur nakað! Vit seta eina
veldiga húgvu upp á takið. Hvat heldur tú um tað, Áki?"

"Hatta haldi eg ikki nakað sum helst um!" segði páp-
in. "Ná, fara við? Eg skal til arbeiðis."

Áki hugdi upp á Lisu, og Lisa upp í luftina. So setti
hon seg kortini inn aftanfyrri.

Eg ivaðist eitt sekund ov leingi. Hurðin smelti aftur.
Pápin segði okkurt inni í bilinum. "Skal Eyði ikki við?"

Ógvuliga spakuliga lytti Áki høvðinum á.

"Set teg so inn, meðni," kom tað eitt sindur trúðið frá
honum.

"Nei, gott er," segði eg. "Bussurin kemur hvørja løtu."

So vóru tey farin. Eg stóð eftir á vegnum við taskuni
og suffaði. Eina løtu hevði eg bestan hug at skulka. Eg
skuldi so ikki sleikja fyrri nøkrum!

Men so mintist eg aftur til tað, sum Lisa hevði sagt.

Hon hevði boðið sær sjálvari heim til mín. Leygarkvøld-
ið. Eg trúði tí næstan ikki. Men hinvegin, hví skuldi eg
ivast!

Og hvussu trammi skuldi eg fáa tey gomlu út úr hús-
unum!

Tað kom av sær sjálvum. Leygarkvøldið skuldu tey í
ball í bilfelagnum, og kendi eg tey rætt, so fór nakað ríki-
ligt av bensini niðurnum, so tey komu neyvnan aftur fyrri
enn eina ferð. So lagið var ótrúliga gott, har eg gekk og
trallaði, reinur og nossigur og dikkur undir í luktilsi;
men annars læst eg sum einki.

"Her luktar sum í einum horrhúsi," læt í babba, tá ið
hann eina ferð slapp inn á vesið.

"Ná. Gongur tú í sovorðin stöð," segði mamma, hon
stóð í niðuringaðum kjóla. Kom hon fram við gongs-

speginum, so vendi og snaraði hon sær og klappaði sær um bók og reyv. Onkur klókur heysur hevði fingið nógv burtúr, hevði hann sloppið inn.

“Fara Áki og tú í býn í kvöld?” Mamma hugdi burtúr eina løtu.

“Nei. Hann skuldi í Eydunna í dans, haldi eg.”

“Ja ja. Bara hann ansar eftir sær á hasum veginum. Koyrir hampiliga, sum hann plagar.” Hon smurdi eitt sindur av brúnnum upp á seg. Hon bleiv ikki brúnari, um hon so fór tríggiar vikur suðureftir. “Skalt tú hava eitt oyra?”

“Nei, eg fari ikki út í kvöld.”

Hon gløddi við. “Ikki út í kvöld? *Tú?*!”

“Ja, eg skal lesa. Lívfrøði. Gera nakrar royndir.”

Tá rópti hon á babba. “Ring eftir læknanum. Okkurt er galið við Níkki!”

“Líka veit eg, hvør er galin ella ikki,” segði eg. “Tú ganga og pynta tykkum sum jólatrø. Skulu tit út at ganga grýla, ella hvat!”

“Hann man hava boðið onkrari heim í kvöld. Hvussu er tað, teir siga – eini steik?” Jjóðaði inni á vesinum.

“Tvætla ikki bytt, babba,” segði eg eitt sindur spakmæltur.

“Vita bara í køliskápinum,” rópti hann. “Onkrum góðum hevur hann bunkrað við. Fær og hygg.”

Mamma hugdi upp á meg og hevði hug at smilast. So fór hon inn at hyggja. “Breyð og raskju,” rópti hon. “Er tað so fínt?”

“Aftanfyrri. Innasti!”

O reyv og reiðskapur. Eg kundi kvælt hatta slatrivættið! “Ahaa. Hyggasíggj!” Við stórum eygum tók hon sjampanjufleskuna fram, fór eftir brillunum og las, hvat síðð uttaná. “Eg haldi, vit verða bara eftir í kvöld, Leivur. Tað verður ivaleyst nógv stuttligari her enn í bilfelagnum.”

“Tú væga tykkum. Fara tit ikki, so grýti eg tykkum út. Og smyrslíð aftaná!”

Fakiskt høvdu vit tað sjáldsama gott saman hesa lønuna. Vít vóru sum eitt húski, og eg sá, at tey vóru góð við meg og untu mær alt gott.

Mamma tók sær enná tíð at seta seg niður eina løtu. “Síg mær, hvør hon er,” segði hon og smilist so smikrandi. “Fortel.”

Eg svaraði ikki.

“Eg eri mamma tín, veist tú. Eg má vita, hvørjum tú fylgst við. Ella... er tað bara Áki?” Og tá ið eg ikki svaraði hesa ferð heldur: “Góðum vinum skalt tú fara væl við. So halda teir longur.”

Soleiðis ber eisini til at siga tað...

So skuldi babba tosa við meg eitt sindur. Bað meg koma út í gongina og spurdi so spakuliga, um eg øh... um eg... ja, tað var also taað, at...

“Vít fara bara at fáa okkum ein bita og hyggja í sjónvarp,” segði eg. “Hon verður ikki upp á vegin av tí.”

“Tað viti sørin.”

“Ja ja, eg *havi* hlítur,” segði eg, fyri at sissa hann eitt sindur. “Ein fullan pakka!” Hann rodnaði og rýmdi yvir tál speglið at vita, um nú slipsið sat, sum tað skuldi. “Tað skuldi so rokkið til midnátt!”

Endliga fóru tey. Eg streyk mær eftir pannumi. So stuttligt hevði tað ikki verið, síðan eg bleiv konfirmeraður. Men nú var klárt. Nú var bara at bíða. Skjótt fór Lisa at koma, og so –!

Synd at siga, at eg var róligur. So máti eg yvir í vind-eygað at vita, um eg sá hana, so máti eg seta eina aðra fløgu á fyrri at finna okkurt betri lag, og eg var í heilum í kølskápinum og vitaði, um tað nú ríggjaði enn.

Men so við og við kom okkurt annað upp í spenningin. Eg var eitt lítið sindur argur, ella vónsvikin kanska, og hetta versnaði so spakuliga.

Tý at klokkan á veggnum nærkaðist skjót hálvgum nóggu. Og var tað nakað, sum Lisa ikki orkaði fyrri, so var tað tað, at fólk ikki hlíðu eina avtalu, og at tey ikki komu, tá ið tey skuldu koma.

So hugsaði eg um Áka. Hann hevði mestsum verið eitt sindur blíðari í seinastuni. Fittari. Hvat nú, um hann kom niðan ein túr. Hvat skuldi eg siga!

Men eingin kom. Lisa kom ikki, og Áki kom heldur ikki. Eingin. So líðandi sá eg, at eg hevði gingið runt og gleitt meg til onga nýttu. Tað skuldi ikki verða mín kjansur í kvæld kortini. Tey høvdu øll svikið meg og latið meg vera einsamallan eftir.

Trý korter til nóggu fór eg í telefonbókina at leita eftir nummarinum hjá henni. Mamman tók telefonina. “Nei, Lisa er útfarin.”

“Áh,” segði eg og tagði.

“Halla?” ljóðaði í hinum endanum. “Hvønn tosi eg við?”

“Hetta er Nikki Líðhamar. Er tað langt síðan, hon fór?”

“Ja, tað er ein løta. Áki kom eftir henni við bilinum um hálvgum átta tíðina. Skuldi tú við?”

Eg orkaði ikki at svara, legði bara á og varð standandi í myrkirinum úti í gongini. Hasi reyvarholini høvdu snýtt meg. Hildið meg fyrri tað turra spott. Streiki og keli eisini. At tey kunnu vera so óreini. Men tey skuldu so farna fáa tað. Gævi, tey koyrdu seg í hel!

Tá ið eg kom inn í stovuna, kom vónloysið á meg. Eg sá meg sjálvan. Áh, eg hevði verið býttur. Har stóð eg í nýstrokna skjúrtu og fullur í sárum, sum eg hevði rakað mær. *Sinn* eg hevði verið lættur at lampað. Nú sótu tey helst í bilinum og flentu í klki bara við tankan!

Fakiskt tókti mær synd í mær sjálvum beint tá. Órtúliga synd.

Í besta stíli tveitti eg meg niður í sofuna at gráta. Men tað gekk einki serligt. Eg fekk nøkur tár fram og lipaði nøkso væl einar tvær ferðir, men so var liðugt.

Tá ið ein løta yár farin, reisti eg meg aftur, hugdi í neppuna og allar jakkarnar í gongini og fekk skavað mær góðar hundrað krónur saman.

Men eingin bilur var leysur, og harafturat kostaði tað meira enn tvey hundrað krónur at leiga ein í Eydunna. Eg takkaði annars fyrri og legði á aftur.

So gekk eg bara og mól runt í húsunum, vitaði, hvat varð sjónvarpinum, legði eina aðra fløgu á og lurtaði eftir útvarpinum, men einki hjálpti.

Sjálvandi mundi onnur ætla sær av stað. Men ringja? Bona um at sleppa við? Aldri í lívinum!

Eg kundi eisini royna at tunla. Men tað hevði eg heldur ongan hug til. Standa har sum eitt býtt og bíða og bíða, til at onkur hildi at steðga... Neil

At enda fór eg út aftur í gongina. Lyklarnir til nýggja bil lógu á gongshilmi. Tað var ótrúliga freistandi. Tað gjørði heldur einki, um eg bara fór út at seta meg í hann, royna lyklarnar, trýsta á knapparnar, lurta eftir Náttaravnumum... Eg hevði einki annað at taka mær til kortini.

Hann startaði fyrstu ferð. Eg tók fótin av spitaranum og slepti koplingini varliga. Jú, hann stóð í frígiri. Motorurin murreði spakuliga har frammi. Róðrið ristist eitt evarska litið sundur. Ella var tað eg sjálvur?

Í hvussu er føldi eg, hvussu hárti reistust í nakkanum. "Róligur," segði eg við meg sjálfvan. "Heilt róligur. Sissa teg og hugsa teg um."

Men eg kundi ikki lata vera at hugsa um kensluna av, at eg ráddi yvir teinum 131 hestunum har frammi. Skuldi bara lirka hann í fyrsta gir, sleppa, trýsta og so út á vegin. Osa av stað, føla, hvussu eg varð trýstur aftur í seirid, næstan fara upprá og flúgva inn í náttina...

Og aftaná, tá ið eg var útdjusaður, skuldi eg sigla so spakuliga upp á síðuna á hasum flekkuta volvoblinnum, bara soleiðis av tilvild. So skuldi eg fara beint inn í dansin, praia eina svisku ella tríggiar, svinga sum onganíð fyrr og so fara ein ordiligan *blíiv* við teinum øllum. Og eg skuldi ikki so mikið sum hugsa um Lisu.

Tað var bara at fara út á vegin og so av stað. Men eg gjørði tað ikki. Tí at tað var jú Lisu, eg vilði

havt við í bilinum. Lisa var tann einasta, eg kundi hugsað mær at sveimað inn í várnáttina saman við. Koyrt iðgønum friðarligar bygdir, funnið eitt passaligt stað at steðga, lurtað eftir onkrum góðum bandi ...

Eg legði meg afturá og blundaði. Men eg dugdi ikki rættiliga at síggja hana fyri mær. Harafurímóti sá eg Áka. Hann smilst ikki longur. Tvørturímóti tókst hann tungur í huga. Sýrgin. Hann hugdi so sorgarbundin at mær, at eg vilði havt hann hjá mær. "Veist tú hvat, Áki," skuldi eg sagt. "Vit báðir hava alíð verið saman. Hvat er tað, sum hendir við okkum? Kunnu vit ikki... men so hvarv hann spakuliga aftur. Bleiv bara burtur.

Í fyrstuni gekk alt væl. Eg slapp úr býnum og út á landsvegin. Har var lítil og eingin ferðsla, og so við og við kendi eg meg tryggari. Ferðin og dirvið vuku hareftir. Kortini feldi eg, hvussu hendurnar hildu fastari og fastari um róðrið. "Hetta skuldi tú aldri havt gjørt," segði eg aftur og aftur við meg sjálfvan. "Babba drepur teg, um okkurt kemur upp á bilin!"

Men eg steðgaði ikki, vendi ikki aftur. Hóast eg innasti inni hevði vitað alla vøkuna, at hesin leygardagurin fór ikki at vera nakað gott við sær, so gjørði eg nú sjálvur mitt til, at tað fór at verða so. Frammanfyri lógu stórir og stórir vandar, men kortini koyrði eg bara skjótandi. Vegin smalkaði fyri hvønn bil, sum kom ímóti mær. Kortini trýstu eg bara meira á spitaran.

At enda næstan fleyg eg av stað. Eingin styring, einki tamarhald, alt laticð upp í hendurnar á øðrum, til spælið, til tilvildina.

Og einastaðni inni í mæri feldi eg, hvussu ótrúliga væl mæri dámdi akkurát ta kensluna.

Skjótt var eg úti á Syðrugøtueiði. Eg skreiddi um eitt sving og fór so ylandi oman ísgrønum brekkuna oman ímóti Skálafjarðarvegnum. Tíbetur kom eingin ímóti mær.

Tað var merkliga friðarligt á veginum eitt leygar-kvøld at vera.

Eg kom oman til veginmót, snaraði oman ímóti Skjapanesi, og so sá eg hví.

Ein sleikisneis og ein endurskinsvestur lýstu framan fyri mær. Og hægurneigin stóðu bílarnir reyvi í reyvi omanefir.

Ferðslukanning! Nú varð eg tilkin. Meldaður. Og bílurin skuldi standa eftir her alla náttina!

Eg kendi ikki hann, sum kom yvir til mín. Hann mátti vera úr Havn. Teir vóru sannliga úti um seg í kvøld. Eg royndi at smílast. "Nú, hvussu gongur. Tíkið nakran?"

Men politisturin var álvarsamur. "Tað er best, at tú ikki kemur henda vegin. Ein vanlukka er hend innan fyri bygdina, og okkum nýst ikki fleiri áskoðarar."

Tankarnir flugu ísgrønum hævdið á mæri, tá ið hann segði tað. Eg sá volvobílin fyri mær, sortaður inn í bakkan, og Áki og Lísu lógu har og bløddu. "Tað er tí, eg komi," fekk eg sagt. "Eri í bjargingarfelagnum. Máti fara, sum eg var."

Eg havi ongantíð skilt, hví eg segði tað. Tað besta og skjótasta hevði verið at sjótt, sum hann segði, vent aftur

og sloppið sær av stað sum skjótast og verið glaður afturfyri. "Er Gundur kominn við sjúkrabílinum?"

Tað sannførdi hann. Hann bað meg seta bílin niðri í bygðini og so ganga tað, sum eftir var.

Eg læst ikki um vón, tá ið eg gekk fram við hinum. Tey drukku, brutu fløskur, fjasðu og flentu. Summi kendu meg og heilsaðu.

Eg sá tey næstan ikki.

"Fert tú í grillparty?" rópi ein og helt seg vera stuttligan.

Við vegbyrgingina stóð tjúkt av fólki. Eg mátti fara upp á ein stóran bíl fyri at síggja. Eina løtu ætlaði eg at rýma, men so trokaði eg meg ísgrønum flokkin. "Bjargingarlagið!" segði eg við politistin, sum helt fólkinum aftur, og fór yvir til vanlukkustaðið.

Løgreglan var har, sjúkrabílin var har, og Gundur var eisini við bílinum hjá bjargingarfelagnum. Hann víldi ikki hyggja tann vegin, eg stóð. Slæktliðið var eisini komið, men tað stóð bara og stardi og gjørdi einki.

Ein bílur var farin langt oman av veginum og lá í ljósum lögum. Eldurin brakaði og skifti í ymsum litum, úr gulnum í hvítt, reytt, grønt og violet. Ein tjúkkur og svartur roykur stóð hægur uppi, og eg feldi ein raman røyk av brendum gummi og... onkrum øðrum. Onkrum søtum og vanlígum.

"Hví gera tit einki?" geylaði eg. "Hví standa tit bara!?" Sýslumaðurin tosaði við onkran í faratælfonni. Hann bjóðaði, trummaði niður á takid á bílinum og skeitti at mær. "Ja, halló? Ja, ja, sjálvandi. Takk fyri." Hann skriv-

hevði hann roynt at komið aftur á beint, men tá var hann farin sendandi útav hinumegin.

“Hann man hava koyrt óluksálga skjót,” helt ein.

“Tað er sama søgan,” helt ein annar fyrri. “Tað er næstan so, at teir drepa seg við frúna vilja.”

Eg ætlaði at muta ímóti, men helt so, at kanska var tað, sum hann segði. Tí at hevði Áki fingið frænir av, at okkurt var ímillum meg og Lisu... At eg hevði gjørt tað ímóti sær... Høvdið á mær vildi ikki meira. Eg orkaði ikki at hugsa tann tanka.

Prátið tagnaði burtur. “Selt blómur,” helt ein spakuliga fyrri. “Tað var tað, eg skuldi gjørt.”

Gundur vendi sær ímóti mær: “Tær nýstist ikki at koma við oman, um tú ikki vilt. Vit eru nóg nógvir.”

“Jú,” segði eg. “Eg má.”

“Jamen... Um tað nú er Áki...”

Eg hugdi inn í eyguni á honum, til hann gavst.

Ein av slæktiliðsmonnum fesi sær í. Hann var líkbleikur og sveittur í andliti. “Konan lovaði mær fesk til døgurða í morgin, men tað verður lítil matarlýstur hjá mær.”

Teir flentu. Eg smiltist eitt sindur eisini. Teir mundu vita, hvat tað galt. Herdu hugan og royndu at slá alt upp í glens, men sjálvur visti eg ikki so nógv at siga. “Eg má,” mutaði eg bara og visti, at tað ljóðaði eitt sindur býtt. “Eg má oman.”

Tað kólkaði og sjóðaði, tá ið teir oystu skúm á. Tíbetur var myrkt. Eingin vildi síggja meira enn neyðugt. So lýstu teir kortini á við einum ljóskastara. Tann elsti

slæktiliðsmaðurin tók um durastavin við handska og hugdi inn í bilin. “Bara ein. Hann mundi brúka trygdarbelti.”

So má tað vera Áki, hugsaði eg.

“Komið so. Komið og hjálpið mær.”

Tíbetur slapp eg undan tí. Eg lá á knæ og tvíhelt í bærini. Hon stóð nóg trygg, bærin. Men tað var verri við mær sjálvum.

Okkurt óskaffligt dat úr bilinum og niður fyri fótunum á teinum. Teir høvdu lítlan hug. Gundur steig fram, men tað var heldur, so at eg ikki skuldi síggja, enn fyrri at hjálpa til. So boygdu teir seg niður allir sum ein og drógu og trýstu alt niður í tann opna líkposan. “Her,” segði onkur. “Armurin. Er nú alt?” So varð drigið fyrri, posin lagdur á bærina, og eitt hvítt lak ballað uttanum. Gundur og eg fóru til gongu við henni. Knappiga brotnaði herðslan undan okkum, so at vit stóðu upp undir kné í kava. Onkur av hinum skuldi taka bærina, men eg noktaði og bað hann fara burtur.

Tá segði Gundur okkurt. Eg hoyrði ikki hvat.

“Tyngrir byrðu havi eg ongantíð havt,” segði hann upp aftur.

Orðini raktu mein. Eg hoknaði niður. Tár og sveitti komu í eyguni. Tíbetur lýsti ein politistur á meg við ljóskastara, og eg stríddi meg upp aftur. Um tað so skal verða tað síðsta, eg geri, hugsaði eg, hesum skal eg vera naður fyrri.

Endiliga stóðu vit aftur á veginum. Alt varð koyrt inn í ein bil hjá slæktiliðnum úr Havn, og Gundur læt stillisluga hvarðina aftur og varð standandi. Utan um meg

festu menn sær í, bæði teir, sum royktu, og teir, sum ikki royktu. Eg stóð bara og blunkaði við eygunum og royndi ikki at hugsa, vildi bara skúgva alt annað burtur... Gloyma.

Ein drongur var sloppin inn um vegbyrgingina. Hann var fullur, hevði eina øl í hondini og eitt skilbýtt grin um andlitid. Eg visti, hvør tað var. Hann var ein av teimum, sum altíð skulu standa eitt sindur burturfrá og flenna at øllum, men forstandurin var ikki meira enn til húsbrik.

Eg vildi so innliga, at hann fór.

"Halló, Eyði." Hann smiltist upp aftur býttari. "Teir spygja, um teir ikki fara at fáa ein stoktan bita skjótt."

Tá sortnaði fyri mær. Eg leyp beint í krovið á honum. Rópti og svór, bardi og sló. Hann gjerdist bangin og royndi at sleppa undan, men eg fekk í jakkan, slongdi hann niður og gav honum á kjafin. "Tykkara forbannaðu fanar, tit eru. Sleppið tykkum burtur. Farið til helvitis við tykkum, tykkara ljótu svín!!"

Sterkar hendur tóku í meg og fingur meg burtur. Neyðardýrið kom upp á føtur aftur og rann av stað. Eg yldi og spjálkaði. "Eg drepi tykkum. Forbannaðu fanar!"

So orkaði eg ikki meira. Tá ið Gundur slepi mær fekk eg nóg illa staðið á beinumum.

"Hvussu er vorðið við tær?" spurdi hann.

Eg fekk ikki svarað, vildi ikki, fór bara sløðrandi til mykrið, gekk og gekk fyri at koma so langt burtur frá øllum sum gjørligt.

Tá fór eg at spyggja. Eg stóð bara í myrkinum og gapaði og læt tað renna úr mær. Magin krøktist saman

aftur og aftur, til einki var eftir. Til alt var tómt, magi, hævð, kroppur - alt.

Endliga kom eg eitt sindur fyri meg og fekk rættað meg upp aftur. Løgreglan var farin at taka myndir og at mála upp. Við vegbyrgingina vóru tey farin at møðast. Rýmdu ein og ein. Bílar startaðu og koyrdu spakuliga av stað.

Við sjúkrabilin stóð Gundur og bíðaði, tolin sum kletturin. Var tryggleikin sjálvur, sum altíð.

"Hjálp mær," teskaði eg, men hann hoyrði tað sjálvandi ikki.

"Hjálp mær," ljóðaði aftur, men hesa ferð var tað ikki eg. Røddin kom onkustaðni úr myrkinum. "Hjálp mær, onkur."

Lisa... Lisa ludi!

Eg rópti, so tað rungaði uppi í hanninum. "Lisa livir! Bíðið! Hon er her onkustaðni!"

Gundur gjerdi skjótt av. Hann skreiddi eina lykt til sín og helt av stað eftir ljóðinum.

"Hon livir! Her yvir! Komid!"

Hon lá so undarliga niðri í veitini. Høvdið hevði brotið hæl á isin, og hárið aldaði spakuliga niðri í vatninum. Andlitsbragdið var tómt, eyguni afturlatin. Hon fekk bara mundað hetta sama: "Hjálp mær, onkur."

Menn bóru skjótt at. Teyr komu við saksabøruni, so at teir fingur hana yvir á vakummadrassuna, og hálskeggi varð settur á. So var hon koyrd inn í sjúkrabilin, sum fór av stað við henni við ylandi sirenum.

Gundur og eg lupu inn í bilin hjá bjargingarfelagnum og hildu aftaná. Í ferðini hevði eg sæð, at bilurin hjá okk-

um stóð við sama lag. Gundur koyrði trygt og væl. Nak-
að innan fyri Skálabotn slékti hann sírenuna. Hann
níkkaði upp í loftina. "Nú fer at lýsna."

Eg hevði eisini sæð morgunin koma. Men eg gleddi
meg lítið til tað, sum hann fór at bera við sær.

Um sjei týðina kom liv í út á gongini. Eg vaknaði, sam-
ankropin í einum stóli, kulsaði og renbdi mær og kom
um síðir upp á fætur. Náttin stóð ljót fyri mær. Tað
síðsta, eg mintist, var at Gundur hevði sagt farvæl og
var farin norður aftur. Síðan hevði eg bara gingið aftur
og fram, lisið tey somu bløðini eina ferð afturat, roynt at
sovið og so upp aftur at vála. Og alla týðina hevði eg sæð
Áka fyri mær, ella tað, sum var eftir av honum. Tað
óskaffliga, sum datt út á bøn. Týngdina. Luktin. Tann
svara posan.

Og so eyrnkini frá Lisu.

Læknin kom. Hann steðgaði framman fyri mær og
tókist ógvuliga troyttur. "Skuldi tú ikki heldur farið til
hús?"

Eg fekk einki sagt, risi bara spakuliga við høvðinum.

"Tú mást sova. Eg kann geva tær okkurt sissandi, um
tú vilt."

"Hvussu er vorðið við henni?" fekk eg spurt at enda.

Hann hugdi bara at mær. "Eg eri á veg inn í skrivstov-
una. Foreldur hennara bíða mær."

"Er tað ringt? Tað er ringt, er tað ikki! Tað er tí, eg
havi sitið her. Eg má víta tað. Eg kenni hana!"

"Tíverri. Tú varðir ikki av. Eg kann einki siga." So
snúði hann sær á og fór.

Eg varð standandi eftir. Alt stóð í stað fyri mær. Var
Lisa deyð? Ella... Eg varnaðist næstan ikki, at eg fór aft-
an á honum. Hann sá meg ikki – og hurðin inn í skriv-
stovuna stóð upp á glopp.

Hon var á lívi. Men læstirnir vóru stórir. Hon hevði
brotið økilin, skatt rivini, og høgja øksl var farin úr lið,
men tað mundi fara at laga seg. Men hvussu tað fór at
verða við tí brotna hálsgeislanum, tað fór bara týðin at
vísja.

Eg var ikki har norðuri aftur fyr enn eina ferð ímóti
middegi. Allan fyrrapartin hevði eg gingið hálvavegna í
ørvit og stúrt fyr, hvat bíðaði mær við hús. Tað við bil-
inum var eitt. Men at siga frá ólukkunil! Um Áka og
Lisu. Greiða frá út í æsir. Svára einum ótali av spurning-
um. Um hvussu tað kundi henda. Og *hví*.

Bilurin stóð í garasjunum. Eg vitaði, um nakað var kom-
ið upp á hann. Antennan var brotin, tað var alt.

Tey sótu í stovuni og bíðaðu. Mamma sat yst á ein-
um stóli, og babba royndi at lurta eftir úrvarpinum.

Leingi var tøg.

"Eg eri keddur um hatta við bilinum," segði eg at
enda. "Tað var steinbýtt av mær. Eg skal ongantíð gera
tað aftur. Tað lovi eg!"

Babba tagdi. Visti einki at siga.

Tá sá mamma bindið um hálsin og kom yvir til mín.

"Áje ikki, tú hevur meitt teg!"

Tá fleyg fanin í meg: "Eg! Havi eg meitt meg! Hvát
heldur tú so um Áka og Lisu! Eru tit púra... púra..."

Tey bara stardu at mær. Skiltu tey púra einki?!

“At það ber til at vera so kensuleysur og forbannaður, sum tit eru!”

“Tú trýrt ekki, hvussu glað vit eru, at um ikki annað tú ert á lvi.” Hon vendi sær burtur og tók hummaturi-klæðið upp fyri eyguni.

“Men það veit eg ikki, um *eg* eri,” segði eg. So fór eg inn í kamarið og stongdi hurðina.

Har varð eg standandi og lurtaði. Men tey komu ikki.

Það skuldu tey havt gjørt. Máttu sæð so mikið, at eg orkaði ikki at vera einsamallur.

So tveitti eg meg niður í seingina í øllum klæðunum.

“Tey máttu sæð so mikið,” mutlaði eg.

So var eg burtur.

7.

Dagin, hann skuldi fara til gravar, stóð eg í stovuni og stardi út í regnið. Það suðaði fínliga niður yvir tann ill-litta urtagarðin. Enn lá grasið fjalt undir skitnum kavatúgvum, men útvíð hugdi tann grøni svørðurin fram.

Hetta plagdi at vera besta tíðin. Eg sá Áka og meg brygja hvíjar í veitunum heimefir, skera látipípur uppi í bønnum ella sita so hugagóðar á vegnum og spæla glas-kúlur...

Mamma kom. Hon smurdi okkurt krem í andlitíð og um hendurnar. “Hvussu stendur til, góði?”

Eg svaraði ikki, togaði bara í flippuna. Skjúrta, konfirmatónsklæðningurin, skógvarni, sum eg hevði lænt frá babba, alt var so trongt. “Eg havi ilt í búkinum,” mutlaði eg so.

“Skal eg ikki geva tær eina tablett kortini?”

“Nei, eri eg ikki nóg sløvur, sum er?” So tók eg aftur eftir minnislepanum. Har stóð okkurt um Áka og meg. At vit høvdu verið væl frá barnsbeini. At hann altíð hevði verið tann ærligi og trúfasti, og... at hann fór at verða nógv saknaður.

Fingin hevði biðið meg siga nakað. Eg vildi tað sjálvur. Blómurnar, sum lógu á borðinum, hevði eg sjálvur goldið fyri.

“Tær nýrist ikki at siga nakað, Nikki. Legg bara blómurnar framman fyri kistuna, tá ið vit koma í kirkjuna. Meira nýrist ikki.” Hon hugdi aftur í speglið. Eg visti, at

hon hevði keypt vatnfasta kolstift til jarðarferðina. "Tíðarfatúrat gert tú tað bara verri hjá foreldrunum."

Eg nikkaði. "Ja, ver bara rólig, mamma. Lat bara meg um hatta." Men eg visti, at hetta var inu seinasti møguleiki, seinasti kjansur at gera eitt og annað gott aftur.

Babba kom út í kamarsdyrnar. Hann var reyðflek-utur í andliti. "Eg haldi, eg eri ikki mentur at fara. Eg orki ikki."

"Hvat er tað, tú ikki orkar?" Eg skilti einki.

"Jarðarferðina. Eg haldi, eg komi ikki við."

Mamma kom inn aftur, segði einki, stardi bara at honum. "Nú mást tú taka teg um reiggj." Hon var knappliga blivin so hvöss á málinum. "Hvat fer fólk ikki at siga, og foreldrin hjá honum, um tú ikki kemur við!" Alt í einum fleyg sinnið í meg. "Skulu tit partú skeldast nú. Spilla alt!"

Tá hugdi hann bara at mær. Og at enda mutaði hann: "Orsaka. Orsaka, Nikki. Eg hugsaði meg ikki um." So fór hann aftur at fáast við klæðning og slipsknú.

Eg minnist ikki so nógv úr kirkjuni. Men úti á grøvini harafurimóti... eitt dekanis fólk. Allur flokkurin var har, bjargingartelagið, grannar, onkur kendur og annars nógv, sum eg onganíð hevði sæð fyrr. Tað mátti vera skyldfólk. Áki átti so nógvur gummur og gubbar ymsastaðni.

Foreldrin hjá Lisu vóru eisini har. Eg hevði onganíð hitt tey, men eg sá beinanvegin, at tað vóru tey. Tey hlíðu seg eitt sindur þurturfrá og vóru heldur svinn at síggja til.

Sjálvur stóð eg og bardist við grátin. Tí at beint yvir av mær stóðu foreldrin hjá Áka við lítlusystirini ímillum sín. Ingrid, sum altíð plagdi at standa aftan fyri sofuna, tá ið vi báðir høvdu okkurt umráðandi at tosa um. Nú leitaðu tey tætt hvørt inn at øðrum, stóðu saman, royndu at verja seg fyri tí illa.

Hvat gjørdi eg her! Eg, sum onganíð hevði felt eitt tár um Áka! Skuldi eg stíga fram og siga nøkur orð? Uppgjørt fjas og einki annað!

Tibetur vóru onnur fyrr enn eg. Ein fyri og onnur eftir komu genturnar úr flokkinum stillisiga fram og lótu hvør sína rósu detta niður í grøvina. Onkur stórgræt. Og so flokslætarin, við egnum blónum frá skúlanum. Fyri eina ferð skyld felk hann einki sagt.

At enda koyrði mamma undir meg.

Yvir øllum teimum angandi blómunum misti eisini eg málið. Eg visti, at hugdi eg upp, so sá eg beint yvir á tey trý. Tað orkaði eg slætis ikki. Blómurnar duttu niður ímillum allar hinar vøkru blómurnar. Tær kendust knappliga so lítlar og neyðarsligar. "Góði Áki," royndi eg. Eg mátti bíða leingi, áðrenn eg fekk sagt nakað meira. "Góði Áki. Tær dándi so væl várið." Og eg ætlaði at leggja afturat: "Orsaka. Fyrigiv mær. Fyri alt tað skeiva." Varrarnar gjørdur orðini, men tey komu ikki fram.

Ikki fyrr enn um kvældið, tá ið mamma kom inn í kamarið við einum mjólksoða, skili eg veruliga, at hann var farin. Áki kom ikki aftur.

Tí at hon segði eitt, sum festi seg rímmarfast inni í mær. "Nú verður tú so einsamallur, Nikki."

“Far út,” mullaði eg.

“Nú ert tú ekki barn longur.”

Eg vendi mæir inn ímóti veggnum. “Roynir tú at fáa meg at gráta, ella hvat!”

“Ja.”

Og aftaná, tá ið hon var farin, so roynði eg veruliga. Eg stríddist við at fáa tærini fram, at lata upp, at sleppa av við tað ringa, sum trokaði á.

Men tað var ein ússalig roynd. Tað kvældið fekk eg prógvað ein mistanka, sum eg hevði havt leingi. Eg var veruliga eitt ringt fólk.

Í flokkinum varð tosað um písurveisluna. Summi segdu, at vit áttu at bundið frið, og onnur hildu, at vit kunnu hildið hana so stillisliga, og so latið tey, sum ikki høvdu kent Áka so væl, sloppið at fingið tann stuttelka, tey áttu.

Sjálvur segði eg ikki nógv. Einkí var um meg. Ikki tí at eg vildi tað, men eg visti ikki so nógv var góðar longur, og eg sá, at kundi eg ikki koma við onkrum býttum, so kundi eg ikki koma við nøkrum.

Hini, og lærararnir, mundu halda, at eg var nívdur av ólukkuni. Men tað var ikki so. Tá ið stovan var broytt eitt sindur, og stólarir hjá Áka og Lisu ikki stóðu tórnir longur, var tað merkliga lítið, sum míni meg um tey.

Ein av einglagentunum helt seg kunna vera okkara egnu Florence Nightingale, og hon visti tíðindi av sjúkrahúsnum í heilum. Men eg helt ikki, at alt var so eftirfarandi hjá henni.

Eitt kvældið, tey gomlu og eg sótu framman fyri sjónvarpinum, nevndi eg eitt fyrri teinum, sum eg hevði høyrð. Harra og frú Holth-Nielsen ætlaðu at stevna. Tey mundu halda, at Áki hevði koyrt skilaleyst, og at Lisa átti at fáa endurgjald. “Helt annars, at Tryggingin tók sær av sovorðnum.”

“Upp á ein máta skilji eg tey væl...” segði mamma. “At tað man vera beiskt hjá teinum, also.”

“Hvat so við foreldrunum hjá Áka. Hvussu man tað ikki vera hjá teimum?”

Tøgn. Hverki visti nakað at svara.

“Skulu tey kanska fara upp til himmals eftir honum.

Og so stevna honum fyrri rættin!”

Ein fiskirøðingur stakk hendið fram á skýggjan og jabbaði okkurt um toskin á Føroya banka.

Babba sat og gløddi, ótrúliga interesseraður. “Eg veit ikki, hvat teir gera við sovorðið,” segði hann fram fyrri seg. “Men hevur hann koyrt sum eitt svakt og hevur gjørt, at gentan er, sum hon er...”

“Pengarir høvdu komið væl við hjá henni,” segði mamma.

“Hann er ikki meira enn farin í jørðina, so er galið. Pengar, pengar, pengar. Altíð hetta keglið um pengar. Hasi fólkinu svinja í pengum. Tey kundu latið Áka fingið fríð!”

Tey bæði í sofuni vóru sjálvandi samd við meg og fóru aftur at stara í kassan.

Aftaná, tá ið eg til fánýtis royndi at lesa uppi, varnaðist eg, at eg mintist ikki, hvussu hann sá út. Fjurtan dagar – og so einki! Eg bleiv so karvandi inn á meg sjálvan, og kløkkur eisini. Eg fór í skuffuna eftir eini mynd av okkum báðum, eina ferð vit høvdu verið á floi. Eg hevði fingið meira enn hann og stóð og smilst so erpin. Men Áki hugdi so álvarslegur inn í myndina, sum skuldi hann siga mær okkurt. Sum visti hann longu tá, at okkurt fór at henda.

Ein dagin, eg hevði skulkað frá fimleiki og gekk og mól heim í býnum í vársólini, hitti eg Astu, mammu hansara. Eina løtu stóðu vit bara og hugdu eitt sindur himprandi upp á hvørt annað. Hon var nógv broytt. So afturfarin og gránað, myrknað um eyguni og niðurtlyvjað. Hvussu ofta hevði eg ikki verið inni hjá Áka og teimum. Gingið inn og út alt mít liv. Asta hevði smurt mær óteljandi breyðflisar, skeldað meg, tá ið eg hevði dálkað í gongini, klemmað meg, tá ið lagið var, og altíð kíndi hon mær um kjálkan, tá ið eg mátti fara til hús. Nú var hon so merkliga fremmand.

“Vít sakna teg, Nikki,” segði hon. Einki annað.

“Á,” segði eg og skilti hana ikki rettiliga. “Eg helt, at tit høvdu nóg mikið við...” Eg visti ikki, hvat eg skuldi siga.

Men hon skilti. “Tað er blivið so friðarligt. Eg sakni láturin hjá tykkum.” Hon royndi at smilast, men fór at gráta staðin fyrri. Har stóð hon, mitt á veginum ein hós-dag fyrrapart, og læt tárini koma, sum tey vildu. “Kanst tú ikki koma inn á gólvíð okkurt kveldið. Vít kundu práttað saman.”

Eg nikkaði.

“Kanska tú kundi sagt mær, hví tað bleiv so.”

“Veist tú ikki tað?”

“Nei.”

Tá fór eg bara. Mulaði okkurt um, at eg skuldi út aftur í skúlan, og slepti mær av stað.

Tá ið tríggjar vikur vóru farnar, fekk eg boð frá frøkuni Hjartagóðu um, at onkur var farin at sakna meg í Havni.

Hví eg ikki var farin suður at víja hana.

Forbannað veri. "Hvussu skuldi eg kunnað tað! Tú ert har í heilum. Onnur sleppa ikki framat fyrri tær!"

Tað toldi hon ikki. Við vælvaldum orðum fekk eg at vita, at eg var barnsligur og býttur, ja, ein ódánligur háshundur. Og so fekk eg alla bukkuna niður yvir meg. Her kom hon við eini bøn frá eini illa sjúkari gentu, og so grenjaði eg bara afturfyrri.

"Og hvat helvið so!" næstan ylði eg. Tíverri kom stjórin framvið akkurát tá. Hann setti eyguni eftir mær og gav mær eina skolu.

"Hasum hevði tú gott av," róptu tey oman eftir gongini.

Tá orkaði eg ikki meira. Eg kundi brent í krovioð á teinum, at tað var óluksálga nógv fyrri at vera ein 3. sári og kortini at verða viðfarin sun eitt spott, men eg orkaði ikki meira. Hevði ilt í bukinum. Eyði Ljóhamar fór singlandi niður av tindunum, og skjótt varð eg bláur í strongd.

Og tað stóð við og versnaði. Tí at tveir dagar seinni stóð eg uppi á B5 á Landsjúkrahúsinum. Mamma hevði fingið herra og frú Styóra at stempla og góðtaka víðjanina, og nú gekk eg so har og royndi at lata vera at hugsa um huna náttina fyrri langani tíð síðan, ella um sjónina, sum mundi biða mær í stovu 5.

Aprilsólin hugdi inn í stovuna. Vindeygjað stóð upp á glopp, og alt angaði so reint og frískligt inni. Faktiskt kendt eg ein feril av luktilsinum hjá henni eisini.

Hon lá við høvðinum í strekki. Jørn vóru sett inn í

tinningin, bond og lodd hingu uppi yvir, og seingin stóð á skák oman ímóti fóralagnum. Hon læst næstan ikki um vón, blunkaði bara eitt sindur við eygunum og segði ikki eitt orð, tá ið eg kom inn.

"Tað eri bara eg," segði eg. "Hey!"

"Hey," segði hon spakuliga.

"So her liggur tú," helt eg fram. Dugdi ikki at finna upp á nakað betri at siga.

"Ja," segði hon. "Sum tú sært."

Eg legði blómurnar á borðið, hon takkaði fyrri og segði, at ein sjúkrasystir fór at koma við blómglasinum.

So var tægn. Deyðatægn.

"Hvussu stendur til?" fekk eg endiliga harkað burtur

úr mær.

"Hvussu stendur til hjá *her*?" spurdi hon afturí móti.

"Eg spurdi fyrst."

"Væl. Ótulliga væl."

Eg fórkaði meg eitt sindur á stólinum, dándi einki hetta prátið. "Hvur tú ilt?"

"Nei. Ikki tað sum eitur!"

"Ikki. Hvussu tá?" Men eg visti væl, hvat hon meinti við.

"Fái ikki rørt ein fingur. Føli einki. Alt frá hálsinum og niður er bara... burtur. So eg skal ikki klaga. Slætis ikki. Livi sum ein greivi. Hetta havi eg altíð viljað. Fingið alt borið upp í hendurnar. Einki at gera sjálv. Bara fáa. Hvat meira kann eitt neyðardýr krevja."

Aftur tægn. Eg sat og ivaðist í at siga henni, hvussu alt spjáði og spreitti títi. At hetta var ein deilig tíð... men

tað var ekki heilt beint. At eg hevði hitt mammu Áka? Tað fór síkkurt eisini at níva hana. At próvtøkan nærkaðist... Próvtøkan, sum hon hevði stríðst so fyr, og sum hon nú ikki kundi fara til...

"Hvørum fært tú dagarnar at ganga við?" Tápuigur spurningur.

Eitt lítið bros fór um varranar. So vildi hon vera blóð, meðni. "Lurti nokso nógv eftir tónleiki. Kanska tú hevði tímað at tikið nakrar fløgur við onkuntø..."

"Sjálvandi," segði eg. "Sig bara, hvat tú vilt hava."

"Og so hyggi eg í sjónvarp."

Tað stóð á borðinum. Hon segði mær, hvussu spegl-brillurnar riggaðu. Eg slapp at royna tær.

"Sovoiðnar fari eg at keypa mær," flenti eg. "So kann eg liggja í sofuni og hyggja í sjónvarp." Aftur segði eg okkurt býtt. Segði eg nakrantíð nakað, sum skil var í! "Hvat var tað, sum hendi?" Eg hevði ikki ætlað at nevnt ólukkuna, men nú dat tað bara úr munnum á mær.

"Eg tíni ikki at tosa um tað longur."

"Hevði tað nakað við okkum bæði at gera?"

Hon tagdi leingi. Vildi mestsum einki siga.

"Eg havi hugsað so ofta um tað," segði eg. "Áki og eg..." Eg mátti steðga á eina løtu. "Áki og eg høvdu okkurt saman hóast alt. Var hann óður inn á meg, tí at eg royndi eftir tær?"

"Tað var ikki tú, sum royndi eftir mær. Tað var eg, sum royndi eftir tær."

Eg nikkaði, sum at eg hevði skilt hana, men eg var ikki petti klókari fyr tað. "Vildi hann doyggja?"

"Sovoiðøð tvætl!"

"Men vildi hann tað!"

Hon gjørdist reyð í andlit. Sæittin fór at leka av henni, og hon fekk tár í eyguni. Men røddin var tann sama: "Ert tú komin suður at plága meg við tápuigum spurningum!"

Eg mátti flenna mitt í øllum. "Gott at síggja, at fjúsið er líka stutt enn!"

"Hvat er tað, tú grenjar um!"

Eg helt meg ikki hava grenjað so nógv og tagði.

"Eg havi hoyrt nóg nógv av hasum, at tú veitst tað. Fólk situr her og njarar og vil hava meg at halda synd vera í sær. Tíg við hasum eina ferð!"

"Sjálvandi," mutlaði eg og fór yvir til vinderygað.

"Sjálvandi."

Hon blíkkaðist aftur. "Eg fór ikki við honum fyr at halda teg fyr gjøldur," segði hon. "Eg fór fyr at gera tað liðugt. Eg mátti um ikki annað vera ærlig!"

Aftur long tægn. "Og so bleiv hann sjálvandi keddur, kann eg ætla?"

"Hann segði okkurt um, at so kundi alt gera tað sama."

"Nettuppi!"

"Og so fóru vit av stað."

"So var tað also mín skyld. Kráma eftir gentuni hjá sínum besta vini. Er tað lögð, at hann bleiv illur! Er tað lögð, at hann koyrdi svakt!" Eg fólði, at eg var ikki sloppin undan vátkerminum enn. Tað rann bæði úr eygsum og nös, og lummatríklæðið hevði eg sjálvandi gloymt. Eg læt tað renna. "Hevði tú vitað, hvussu eg havi havt tað... Heldur tú, at tað er so lætt at vera ein-

mallur eftir! Fríur og frælsur, meðan Áki... meðan tit..." Eg var um at gráta.

"So far tú bara eisini og drep teg."

Eg skildi hana ekki rættinga.

"Er tað ikki tað, tú vilt! Finn tær ein bil, og far so tú eisini og sorla teg til helvitis!"

"Hvat??" Eg gekk aftur eftir hæli, skildi ikki, hví hon segði so. "Men, Lisa?"

"Eg orki ikki hetta grenjið longur. Fá tað inn í heysin. Eg havi fingið nokk. Far út!"

Tá ið eg var konnin út í dýrmar, royndi eg aftur: "Lisa, góða sæta, skilur tú ikki, at..."

Tá rópti hon tað litla, hon orkaði: "Far út! Slepp tær burtur!!"

Eg var í øðini, eg kom út. Her kom eg og skuldi vera fittur, práta... Men! Eg skuldi so ikki sleikja fyri henni ella nøkrum øðrum. Eg skuldi einki sigal

Men so við og við fór eg at hugsa um eitt annað – hondina á henni niður á ta hvítu dýruna. Fyri nøkrum fáum vikum síðan hevði eg skeitt at tí somu hondini, sterk og smíðlig um glasið. Nú var hon longu minkað burtur í einki. Fingrarir og skøvningurin vóru so merkiliga kropnir. Eg hevði ætlað mær at tikið í hondina, bara hildið um hana. Men hetta veika og deigjenda beyð mær ímóti.

Og eg knýtti nevarnar saman niðri í jakkalummanum, spenti hvarja tægr heilt upp undir háls og stríddist fyri at halda veikleikanum burtur.

Eftir tað gjørdist alt próvtøkulestur hjá mær. Ikki tí, hugurin var ikki tann besti, men tað var lítið annað at gera um kveldarnar. Eg tímdi ikki heim í grillbarina longur. Tað var, sum alt vildi tuga, tá ið eg kom inn. At enda segði babba við meg: "Hoyr meg, Níkki. Tað dugir ikki at ganga so og kúra. Hugsa heldur um skúlan. So gloymir tú alt hitt."

Og nú sat eg hvørt kvøld inni í kamarinum og las við sveittabrot. Hvør síða var fyllt av lesti, støvi og tøgna. Onkuntíð kundi eg sita og nikka uppi yvir bókin, og so mátti eg togast við meg sjálvan fyri ikki at sovna og royna at fáa skil á tekstinum.

Tað var ein pína hjá mær.

Í skúlanum hugdu lærararnir undrandi at mær. Eyði Líðhanar kleyv ikki í tvey og fylgdi við í tímunum!

Tíverri gjørdist eg lítið klókar. Heldur tvørturímóti. Høvdið fyllist á tanb, og tað, sum eg hevði hildið meg dugað fyri, hvarv nú í eini fløkju av frymlum, málreglum og árstølum. So við og við sá eg eisini, at eg hevði gjørt skítbýtt at broyta stl. Tað var sum í kappróðri. Tá ið harðast stóð á, var paniktur konin í, og eg var farin upp at skúma við árin. Og tá verður einki annað enn galn endi.

Tað bleiv tað eisini. Eitt kvøldið hirti eg bøkurnar frá mær og fór í ball hjá einum ella øðrum.

Har fleyt í øli. Eg drakk meg fullan, legði lka peti í

alt. Góða, gamla lagið kom á meg, og eina løtu undirhelt eg ballnum, so alt var í skelliátri.

So fekk eg eyga á eitt lambarma, sum sat við bakinum ímóti mær. „Áki,“ rópi eg glaður. „Ert tú her!“

Tá mátti eg út. Fyrst spýði eg í túninum, og so fór eg inn í urtagarðin at mala.

Hetta var nú eitt vakurt kvöld við vári og spírandi vøkstri allastaðni. Í einum króki stóð ein bonkur, og tá ið eg hevði víssað meg um, at eingin kom út at leita eftir mær, setti eg meg har í frið og náðum. Ivaðist í, um eg var blivin svakur.

Ein tíma seinni var eg ikki petti klókkari. Haraftur-í móti var eg blivin kaldur og hevði hug at fara inn aftur í ballið.

Innkomin í stovuna, høvdu hini fingið annað at hugsa um. Aftur við stillum tónum var dastið av komandi elttuni í Onarfirði farið at hvørva inn í krókarnar at friggja.

Eg var svangur og fór út í køkin. Har sat ein einsamall genta og kúrdi. Eg kendi hana. Tað var hon sjálv frá biltúrinum. Himmaln víti, hví hon var í ballnum. Eg royndi at práta eitt sindur við hana. Tað gekk einki serligt. So fingu vit okkum breyð við kjøpylsu og drukku mjólk úr pakknum. Og so kelaði eg eitt sindur fyri henni. Um vit ikki eisini skuldu fara at leggja okkum?

Hon bara nikkaði.

Alt var upptikið, sengur, sofur, lenistólar - alt. Vit iðskaðust alt meira fyri hvørt rúm, vit vitaðu inni, togaðu í nakrar dýnur og fingu ein fót í krovið, inntil vit langt um leingi endaðu inni á vesinum. Har var varmi í gólvinum,

og við einum vatteppi undir okkum og einum laki út-yvir, royndu vit at fáa tað so hugnaligt sum gjørligt.

Tað var ikki so lætt. Gamman í fekk eg lirkað buksurnar og trussurnar av henni, men tað irritaði meg, at hon bara læt meg gera tað. Harafturat hevði eg so ólukk-sálga ilt í høvðinum, og gólvíð var dekans heitt. So tað bleiv ein syndarlig kerleiksløta hjá mær.

“Eg eri so øglinga móður,” mutlaði eg og legði meg aftur.

Soleiðis lógu vit eina løtu. Eg kendi hana ímóti mær. Hon fældist so køld og kleinin, og hondin lá tung og deyð um hálsin á mær.

Knappliga var eg aftur úti á Skipanesi hina náttina. Kendi royk av brendum kjøti og sá tað líkbleika, kvleysa andliði á Lisu.

“Eg má fara,” fekk eg harkað burtur úr mær, og so slepti eg mær upp og út í ta deiligja svalligu náttina.

Próvtøkan byrjaði ikki væl. Satt at siga reykt tann fór-oylski stfurin afturum, uttan at eg fekk skrivað so mikið sum ein bókstav. Tí at sama morgun lá eg við yvir 39, og høvðið var so fult av snori, at har fekk eingin kliað so mikið sum eitt ø inn afturat. Mamma var eitt sindur gruggut um morgunin og bað meg sleppa mær upp, men tá ið hon sá, hvussu skilið var, blíðkaðist hon aftur. Hon bar mær ein flógvan mjólkisopa og brestuð seingjar-klæðini, og so skuldi hon ringja til læknan og biðja um sjukravátan. Sjálvur hevði eg bara at liggja kúttur og slægja til at bliva frískur aftur, so at eg ikki misti alla próvtøkuna. Faktiskt hevði eg ikki havt petti ímóti at lig-

ið so nakrar dagar og verið umhjúklaður, men longu annan morgunin eftir var það ringasta nosið av, og so fékk eg marsjorda at koma undan dýnuni aftur.

Veðrið var ótrúlliga gott teir dagarnar. Sólin bakaði niður næstan hvønn dag, og inni í stovnunum sótu vit neyðardýrin. Eg sveittaði og skrivaði, skrivaði og sveittaði, fylti eina síðu fyrri og aðra eftir við tölum, roknistýkkjum og filosofískum hugleiðingum um verðina yvirhævar. Og eg, sum altíð hevði verið errin av at vera fyrst liðugur, var nú millum tey síðstu. Tað vóru einir doyðs dungar, eg læt inn. Men tað mundi bara vera eg, sum hevði ein mistanka um, at innihaldið fór neyv-an at standa rúgvuni kurl.

Síðsta dagin skuldi eg upp í støddfrøði. Beint áðrenn eg skuldi inn at taka nummaríð, hugdi eg aftur um meg fyrri at vita, um Áki var kominn. Tá sá eg, hvussu góður hann hevði verið hjá mær. Ikki tað at vit snýttu ella nak-að, men bara tað at hann var har, og at eg sá, hvussu spentur hann var...

Hvat síðan hendi, minnist eg ikki rættiliga. Bara, at knøini høvdu hug at hokna undan mær, har eg stóð og stardi at numrunum. Hondin rætti seg eftir einum, men tey fløktust saman, til eg at enda stóð og strýðaði meg niður á borðið og blundaði. Tá ið ein leta var farin, legði lærarin hondina niður á herðarnar á mær, og eg reisti meg aftur. "Tú skuldi langt síðan havt tosað við onkran, Eyði," segði hann og hugdi upp á meg. "Lat bara hatta nummaríð liggja. Tú kanst altíð koma aftur til sjúkraroyndina."

Eg segði einki, bað bara farvæl og fór út. Út í summarnar og sól.

10.

Lagið á mammu og babba var einki serligt, tá ið eg kom til hús og segði frá úrslitnum. Mamma, sum hevði hildið, at bara tann føroyski stfurin fór at verða eftir, hevði tikið rívan til við nevtalundum og kipsi við bernaisós afturvið. Nú hoknaði hon niður í ein stól, og har sat hon og kleyv ikki í tvey. Babba, sum gaman í ikki hevði verið so bjartskygdur, var eisini fyrri ongum.

Einki prógv saman við hinum, og sjálvt um eg kom rímliga væl frá stflinum og støddfrøðini í sjúkraroyndini, so nýtaði tað ikki til annað enn flúgvapappír, tí at hinir karakterirnir vóru sum Harragud veit. Bara tveir av ársakterunum vóru batnaðir, men tað mundi vera tí, at eg hevði ikki gjørt so nógv um meg í seinastuni, og summir lærarar lønaðu tær fyrri at sleikja.

"Og eg, sum helt, at nú fór alt at laga seg. So nógv, sum tú hevur lisið."

"Tað bleiv bara so," mutlaði eg. "Eg kann ikki gera við tað. Sorry!"

"Einki grundarlag," segði hann sjálvur í lenistólinum. "Einki forarbeiði. Tað nýtast einki at lesa sum eitt ørt í fjúrtan dagar og so halda, at alt fer at ganga upp á stás. Tú skuldi gjørt tær tað til vana longu í fólkaskúlanum! Eg hugsaði tað altíð. Tað máti enda soleiðis. Men hvat! So hevur tú kanska lært tað um ikki annað!"

"So eri eg helst býttur," mutlaði eg.

"Nei," segði mamma. "Tú hevur gávurnar, men tú brúkar tær ikki rætt!"

"Hvat skal eg eisini við studentsprógv. Havi ikki ætlað mær at verða lækni!"

"Ikki?" Babba hugdi upp á meg, eitt sindur reyður í andliti. "Hvat ætlar tú tær egniliga at verða?"

Spurningurin kom eitt sindur óvæntað. "Tímburnaður," smekkaði eg til bara fyrri at siga okkurt. "Smíða."

Eg sá, hvussu fast tað tók. Skrivstovunaðurin, sum ongan tíð hevði fingið lisið meira fyrri handilsskúla og arbeiði, sá nú framtíðina hjá soninum fara fyrri mutur og skuttur. "Tímburnaður," puffaði hann. "Tað orkar tú ikki!"

"Alt í lagi," segði eg. "Hvat so um eg gjørdist... rokkipari!"

Mamma var sjóleys úr stólinum og slongdist við sleivini, so at tann flúsa sósín regnaði úttan um okkum. "Eitt skal eg siga tær, at nú tekur tú annað skinn um bak. Nú gevst tú við hesum tveitlinum!"

"Jamen, eg meini tað. Hví skal eg ikki kunna føra skip!"

"Einki mær ímóti, at tú legst á sjógvinn," segði babba - hann, sum eina ferð hevði átt eitt snøri, ið nú lá onku-staðni í fjørðinum og rakt. "Men tú mást standa á dekkinum fyrst, áðrenn tú kemur á brúna. Og so er tað avgjørt ikki verri, at tú hevur studentsprógv!"

"Og hvat skalt tú gera til ta tíð?" Mamma klamsaði matin á tallerkarnar. Hugnaløtan var farin í onnu sína, men eta skuldu vit, og tað hvønn bita. "Vit hava ikki ráð at hava teg her malandi. Nú fært tú tær eitt arbeiði, og so lesur tú uppi til sjúkraroyndina ímóðan. Prógv skalt tú hava!"

"Púra rætt," segði eg. "Tit hava so pára rætt, bæði tvey. Messudrongur hevði kanska verið ríkiligt hjá mær."

Eina løtu kleyv hvørki í tvey. Hevði babba bara reist seg úr stólinum og givið mær eina skolu og so einki meira. Staðin fyrri mutlaði hann okkurt um, at eg heldur skuldi hildið meg kúrnan uppi á landi.

"Ella flogskipari."

Tá ið eg hevði leitað eina viku eftir onkrum at gera um summaríð, gav eg skarvin yvir. So kom babba upp í leiksummaríð, gav eg skarvin yvir. So kom babba upp í leikin. Hann fekk mær arbeiði í blismiðjunni í ein mánað. Eg skuldi rigga brúktar bílar til og okkurt annað smávegis. Hann stóð bara og gapaði, tá ið hann sá, at eg hevði ongan serligan hug.

"Mær dámar einki at fáast við bílar beint nú."

Hann gløddi við. "Hví hevur tú ikki sagt tað fyrr?"

"Eingin hevur spurt meg."

"Men..." Hann tagdi aftur. Hugsaði. "Meinar tú..."

"Eg eri troyttur av tær og tínum bilfísi."

"Áh," segði hann. Tað lætnaði næstan hjá honum.

"Eg helt, at tað var ólukkan. Men arbeiðið skuldi ikki verið so ringt. Fýra vikur manst tú fara at orka."

"Ja ja," mutlaði eg at enda. "Eg skal fara. Skuldi bara siga, hvussu eg hevði tað."

So var tøgn eina løtu.

"Vit skuldu havt tosað meira saman," suffaði hann.

"So at tú slappst av við hasar tankarnar."

"Hví sigur tú so?" spurdi eg.

"Ella... hevði tú viljað, at vit tosaðu við læknan?"

Eg sá inn í eyguni á honum eina evarska lífla lottu. Har var varmi og umsorgan, men eg var ikki búgvin at fara á hvíldarheim beint tá.

Tveir dagar seinni fór eg ein túr norður á bryggjaríð. Ein, sum eg kendi, var sloppin at hjálpa til at koyra út og reypaði óført.

Formaðurin metti um meg. "Hetta er ikki arbeiði fyri vesalingar."

"Fint," segði eg. "Kann ikki torga at arbeiða saman við bløkum sjálvur."

So sat eg har. Høgt uppi yvir fólki og bilum. Sjáfarur in at Jens, hann var jydi, hevði stórt, reytt hár, og undir blusuni dandaði ein ordans ølbúkur. Hann sveittaði og roykti, sum eg veit ikki hvar, og gákurin stóð ikki stillur eina løtu. Í fyrstuni svaraði eg bara ja og ha, tí eg skiliti ikki ein kukk av tí, hann segði.

Eg fekk annars annað at hugsa um. Fólk keypti nógv í góðveðrinum, og vit koyrdu næstan allan dagin. Skumpaðu og dragsaðu, trillaðu og bóru tómar og fullar kassar av øli og sodavatni, til hendurnar á mær vóru tognaðar niður á knø. Um morgunin var eg so eyrnur, at eg so dánt orkaði upp.

Jens uggði meg við, at tað gjørdist upp aftur verri seinni. Eg mátti flenna. Mær dámdi hann bara væl. Vit skiltu hvønn annan, og eg treivst betur fyri hvønn dag, sum fór. Tað var slætis ikki so býtt at arbeiða. Tíðin streyk av stað, og eg svav sum ein steinur um náttina. Og droyndi eg, so var tað ikki um brennandi bilar og fólk á børnum, men um øl og sodavatn í stríðum streymi.

Bara onkuntíð, tá ið eg sá onkra eiggiliga gentu á gøtuni, hugsaði eg um Lisu, og at okkurt raðuligt var hent fyri fámum víkum síðan.

"Doyð, sum summar eru deligar!"

Jens nikkaði bara og flenti.

Ein dagin hevði eg biðið um frí, áðrenn dagurin var liðugur, og meðan eg stóð og fanglaðist við súkluna, kom pápi hennara framvið á veg eftir BMW-num. Hann kendi sjálvandi ikki meg. Eg var eisini bæði skitin og sveittur, við frísutum hári undir arbeiðshúgvuni.

"Góðan dagin," segði eg.

Hann nikkaði eitt svar. Máti fara væl við arbeiðsfólk-inum, veist tú.

"Hvussu gongur hjá Lisu?"

Tá hugdi hann upp á meg. "Kennir tú Lisu?"

"Vit gingu í flokki saman." Eg kundi havt sagt meira, men læt vera. Vildi ikki leypa framav. "Hvussu livir hon?"

Holth-Nielsen stóð eina løtu og ivaðist í, um hann skuldi fara ella svara. Hann valdi tað seinna. "Jú, hon livir væl eftir umstøðunum."

"Liggur hon í spenni enn?"

Hann nikkaði.

"Tað má vera forða... ógvuliga ringt at liggja so leingi." Hann nikkaði aftur. "Ja, so er. Og nú bleiv tað so, sum vit alla tíðina hava ótast fyri. Vinnir hvørva." Hann hugdi beint upp á meg, og eg sá, hvaðani Lísu hevði tey bláu eyguni. "Hon er eitt sindur vónbotin. Alt er so broytt hjá henni... tað sær hon nú."

“Hon kann koma fyrri seg aftur,” segði eg. “Tey duga so væl nú. Tað er ikki at gevast.” Eg hoyrði, hvussu einglarnir ringdu uppi yvir mær.

“Ja, hatta halda Anna og eg... kona mín og eg eisini.” Tað sást, hvussu glaður hann var, at onkur vildi tosa um tað.

“Tað reður um at trúgva upp á tað,” segði eg.

Hann nikkaði. Sjórin sjálvur tók meg veruliga í álv-ara. Lurtaði eftir mær!

“Eg kundi farið suður at vígjað hana. Um hon vil sjálv.”

“Álvara? Ja, tað hevði dámt henni. Hverjuna skal eg helisa frá?”

“Eyða.”

Tá hugdi hann so undarliga at mær. “Ná, so tú ert tann nógv umtalaði Eyði.”

Eg visti ikki rettiliga, hvat hann sipaði til. “Áh, tað er bara tos,” segði eg.

Endiliga smiltist hann. “Vit hava sjálvandi tosað eitt sindur saman. Og hon nevnr ofta teg. Men sig einki. Hon verður í øðini, um hon hoyrir, at eg havi sagt tað...”

Nú fóru tey á skrivstovuni til hús. Tey skeittu so undarliga at okkum, har vit stóðu og tosaðu saman tveir-ir. Lúka legði eg í. Tey kundu gløða, sum tey vildu. Fyri mær var Holth-Nielsen ikki longur tann hástóri sjórin, men ein púra vanligur pápi, sum var bangin um dóttirina.

“Liggur tað fyrri hjá tær at fara seinnapartin sunn-
dagin? Tað hevði verið óført, hevði tú kunnað... Vit
hava ikki verið í summarhúsunum í ár.”

“Tað er alt í lagi,” segði eg. “Men sig frá, um hon ikki vil.”

So fór hann. Eg stóð eftir og var glaður um alt. Sum tað var gott, at eg var farin á bryggjaríð. Eg kendt meg sterkan sum fjallið, her var einki óført, og lættur sum ein fjøður leyp eg upp á stúkluna og spolaði niðan ígjøgnum brekkuna.

Hon var sloppin útum eina løtu og sat undir sjúkrahúsinum niðanfyrri. Sólin skein av klárum himni, og har rændist ikki ein ond. Hon sveittaði. Niðri í Sandágerði lá fólk og svam og sólaði sær.

“Hava tit verið niðri á sandi har norðuri,” spurdi hon, so skjótt hon sá meg.

“Ja, vit vóru í gjár, men tað var nakað kalt at vera úti, og so var so fult av brugdu eisini.”

“Tað er so rúmligt. Fá meg ikki at flema.” So gjørdist hon álvansom aftur. “Eg lá beint nú og droymdi um, hvussu deiligt tað hevði verið at sloppið í ein heitan svingihyl aftur.”

“Hvat skalt tú við svingihyl, tú hevur Ónarfarðar sand!”

So var tøgna. Eg fekk mær ein stól og setti meg. Longri yviri sat ein gamal maður og heyk í einum rullistóli og venaði seg. Eg reistist og skuldi fara yvir til hansara.

“Hann er soleiðis,” segði hon. “Lat hann bara vera.”

Eg setti hann kortini inn í skuggan, men tað mundi gera honum tað sama, haldi eg.

“Tú sveittar,” segði eg. “Skal eg ikki fara eftir onkrum at hjálpa tær?”

“Nei,” var hon skjót at svara. “Ikki. Tey hava nóg nógv stríð av mær, sum er.”

“Jamen...”

“Eg vil hava tað so. Onkuntíð eri eg so ísakæld, so tað er bara gott, at eg kann fáa eitt sindur av hita.”

Tá ið ein løta var farin, fór eg at fortelja henni um arbeiðið. Sjálvandi fekk eg ikki tær stuttligu løturnar og tær merkligu vendingarnar hjá Jensi at vera líka góðar, sum tær áttu, men hon smilsti tolin.

“Hví ert tú ikki komin fyri enn nú?” spurdi hon at enda.

“Tú baðst meg jú fara!”

Hon sat líkasum eina góða løtu og tugið. “So hevur tú misskilt meg.” Og legði so afturat: “Tú gjørði tað kanska við vílja.”

“Eg eri her nú,” royndi eg at svara.

Hon gjørði eina ørlitla rørslu við høvðinum. Eg sá tað sum eitt nik.

“Tað eru eisini so nógv onnur, sum hava verið og víljað teg...”

“Tey komu, sóu og hvurvu,” segði hon. “Akkurat sum tú.”

Eg bleiv firtin. Her hevði eg kvittað ein heilan seinna part norðuri í sólini fyri at fara suður at vílja hana, og so skuldi eg fáa hetta at vita! Men eg blókkaðist líka skjótt aftur.

“Soleiðis er tað so ofta,” mutlaði eg. “Tey flestu hava ikki tíð. Hava nóg mikið við seg sjálv.”

“Fyri átti eg nógvar vinir - tað helt eg í hvussu er sjálv. Nú er eingin. Sjálv um eg eri tann sama. Akkurát tann

sama. Hví er tað so. Hví skal eg liggja her, meðan tit eru á sandinum og hava tað stuttligt. Tað er órættvíst. Hví skal tað vera so!”

“Góður spurningur. Tá ið eg verði filosofur, so skal eg svara tær.”

“Og tú? Tú komst bara, tí at babba spurdi, um tú kundt! Tú vildi nóg heldur ligið har norðuri og djollað tær í sólini!”

“Nei,” segði eg. “Hatta passar ikki, Lisa. Álvára.”

“Jú, tað passar!”

Sinnið fleyg í meg aftur. Her kom eg, glaður og væl nøgdur, helt alt vera so gott og vildi bara gera væl, og so...

“Og so kanst tú fara til hús aftaná og halda teg hava verið so fittan.”

“Eg kann eisini fara nú beinanvegin, um skal tað vera,” segði eg. “Um tað er tað, tú vilt!”

Hon svaraði ikki.

“Vilt tú hava meg at fara? Eg spyri bara! Alt í fnasta lagi, at tú liggur her og heldur synd í tær sjálvvari. Men tær nýtist ikki at illneitast inn á onnur fyri tað!” Eg sá, at annað enn sveiti var farið at renna niður eftir kjálkunum á henni. “Hevur tú ikki brúk fyri mær, so hevur tú ikki tað.”

“Heldur tú, at eg fái verið einsamall!”

“Sig mær so, hvat tú vilt.”

“Eg vil...” Hon mátti roynd fleiri ferðir. “Eg vil at... at tú fært eftir fløguspælaranum fyri meg. Hann liggur uppi á náttborðinum. Og at tú tekur lappan, vætur hann í ísakældum vatni og kemur at turka mær um eyguni.”

Hvat tá. Eg leyp av stað, smáram inn til lyfturnar, trýsti á fimm og kvíkaði mærin í stovuna, tá ið eg kom upp. Fløguspælarin lá á náttborðinum, sum hon hevði sagt, men eg fann ikki lappan. Eg mátti í skápið at leita. Har lógu pottur og tarmaskol, blæur og bind, slanger, putur og salva. Tað øraði fyrri mæ. Eg hevði sæð eitt sindur í bjargingarfelagnum, bæði blóð og opin bein-brot. Men land, skarn og legusár, tað átti at vera á røkt-arheimnum, á ellishheimnum, hjá gomlum og sjúkum. Tí vildu vit ikki vita av.

Á veg niður aftur fór eg at sveitta lkka illa sum hon. Tí at tá ið eg hugsaði um tað, so hevði eg onganfð turkað nøkrum um eyguni heldur.

Tað gekk ótrúliga væl. Men eg tordi ikki rættiliga at hyggja upp á hana, og mærdámdi einki hási jørmuni inn í tinningarnar.

“Hálsin eisini,” segði hon.

Eg turkaði so langt niður, sum eg kundi og tordi.

Alla tðina eygleiddi hon meg, sum hugdi hon eftir, hvussu eg fór at duga tað. “Og hendurnar.”

“Hendurnar?” strakk burtur úr mæ.

“Ja, hendurnar.”

Eg vildi einki til tað. So lyfti eg lakinum eitt sindur uppfrá og trívaði meg fram. Har lá høggra hond. Ein glóðheitur kjøtklumpur. Eg føldi, hvussu deyð hon var. Og húðin, so merkiligá sløtt og leys. So tók eg í hana og fór at turka. Fyrst lógvan, so handarbakið og so fingur fyrri fingur.

“Deiligt.”

“Følr tú tað?”

“Nei. Eitt pikultíð sindur kanska. Tað er so betri enn einki. Alt er betri enn einki.”

Eg nikkaði, vildi sloppið frá, men kundi ikki. Staðin fyrri fór eg afturum aftur.

So fór eg yvirum og gjørdi tað sama við vinstu hond.

“Tað ber til at venja tað upp aftur,” segði eg. “Tey siga, at tað ber til at koma langt, bara viljin er har.”

“Hendurnar eru tað keðiligasta. Beinini kann eg gloyma. Tey kundu tikið tey frá mæ fyrri tað. Men hendurnar! Eg fái ikki so frægt sum skrifað mæ um nésinal Nei. Ikki sleppa...”

Eg helt, streyk eitt sindur aftur og bleiv standandi. Eg føldi meg bara heilt væl at hava gjørt sovorðið. “Nasta summar kemur tú við oman á sand.”

Hon risti spakuliga við høvðinum. “Nøpp. Ikki eg.”

“Jú, akkurát tú.” Men hon stóð við sítt. “Hví ikki?” spurdi eg.

“Hví ikki?”

Ja, hvat skuldi eg siga. At tað var fult av kryplingum á sandinum? At vit livdu í Føroyum 1997, og... Harra-gud ikki, fólk mátti kunna tola at sliggja tvær fólhaðar hendur!

“Hvussu nógv sum meg sást tú á sandinum í gjár!”

“Ongan,” noyddist eg viðganga.

“Har sart tú!” segði hon og gottaði sær. So hevði hon heldur ikki gloymt tað kynstíð.

Tá ið eg fór um nátturðaleitið, høvdu vit gjørt av, at eg skuldi koma at víja hana oftari. Gamman í var tað ikki meira enn tvær ferðir um víkuna, men tað var eitt sind-

ur at fara hjá mæri, og so hövdu vit já eisini okkurt at gleða okkum til. Og fløgur skuldi eg gera so væl at læna henni, og eg skuldi vanta at sleppa at lesa hart fyri henni, gera sjúkrafimleik og fortelja um alt, sum hendi har norðuri.

Hon vildi sjálvandi vita, um eg veruliga fór at koma. Kom eg ikki, so var eg tann líkaseli lorturin, sum hon mistonkti meg at vera. Men kom eg harafturímóti...

"Ivást ikki, Lisa," segði eg so hart, at fólk hugdu við á gøtuni. "Eg komi!"

Aftur fekk eg hesa kensluna av, at einki kundi vinna á mær, at eg var ósærandi, at eg kundi alt, og við hesi deiligu kensluni raggaði eg mær yvir á farstøðina og síðsta bussin norður.

Summarið gjørdist ikki so galið. Sólin og regnið togaðust um tað, við hús gekst væl, og eg hevði divið so á norðuri á bryggjarinum, at eg slapp at halda fram. Tað mesta av lønini setti eg inn. Keypti mæri tvinnar kovybúksur og eina skjúrtu ella trýggjar, men ballarí og koyring var lítið av.

Tað dýrasta vóru fløgurnar. Lisa vildi dekans ofta sleppa at hoyra tað nýggjasta, og eg var ikki ringur at biðja soleiðis.

Yvirhøvur hevði eg tær bestu løturnar saman við henni. Vit kundu prátta um alt, og sum frá leið, fekk eg stórri og stórri virðing fyri henni. Hon visti so nógv og fataði munin skjótari enn eg. Hon var sum ein telda og kundi rekka svarini upp, áðrenn eg hevði fingið spurningin við.

Í politikki vóru vit ofta rúkandi ósamd. Hon var realistisk og passaliga frísinnað, men eg hevði heldur hug at vera bakborðsmegin; kendi tað sum eina skyldu.

Trúgv og lív vóru heldur verri at fáa skil á, og tá fóru vit upp í tær hægru eindirnar millum kosmos, lagnuna og sálarinnar æviga einsemi.

Vit tosaðu sjálvandi eisini um framtíð og útbúgving. Eg royndi at móta hana og siga, at við hennara høvdi bar alt til, og hjálpartólini gjørdust eisini betri og betri. Onkuntíð hevði eg kensluna av, at eg tosaði sum ein politikari.

"Tú mást ekki gevast, Lisa." Hwörja ferð eg segði tað, komilt í hana, og hon græt í illsimi og vónloysi. Vít vísu bæði, at framtíðin var heldur skýmlig. Fyri einum hálvum ári síðan hevði hon søkt inn á ein ítrottaskúla. Nú kundi hon kanska skriva eitt teldubráv við spiritu.

"Tú kanst blýva tað, tú vilt!"

"So prógva tað!" físti hon. "Næstu ferð tekur tú støðfrøðina við!"

"Gott!" segði eg. "Soleiðis skal tað vera. Vít fara upp til sjúkrahoynd, tú og eg. Tað fer at ganga sum fetur eftir gleri hjá okkum!"

Tað var bara eitt, sum hon ongan tíð nevndi - óluk- una. Hana vildi hon ikki tosa um. Eg fekk at vita, hvat var hent fyrr um kvøldið. At Áki var konnin til hennara og hevði biðið um eina frágreiðing. Hon segði mær eis- ini eitt sindur, hvat tey høvdu prátað um. Men spurdi eg hana um ólukuna, so var tað sum at tosa við stein, og hon var treisk sum trøllið.

"Eg vil vita tað!" segði eg ísliga. Men tað legði hon líka í.

Út ímóti ólavssøku slapp hon endiliga av við strekið, og brotið var bara heilt gott. Hon rópti av gleði. "Endi- liga leys! Endiliga fái eg røtt meg eitt sindur!"

Men næstu ferð var hon ikki so bragdlig. Tá hevði hon verið niðri hjá fysioterapeutinum, og hon hevði ílt í nakkanum og var útteipað av øllum fimleikinum. "Men tað verður frægari," segði hon fastiliga. "Eg skal nok orka betur. Biðja bara."

Og tað gekk so spakuliga framá. Lagið gjørdist í

hvussu er betri, og so, ein leygardag, slapp hon endiliga heim nakrar dagar.

Eg fór at taka ímóti henni, tá ið sjúkrahúsin kom.

"Hálló, Eyði. Kemur tú ikki við inn!" segði hon og hugði upp á meg.

"Vít fáa gestir, Lisa," læt í sjóranum.

"Kann eg ikki sjálv ráða fyri, hvør skal vera hjá mær!" Hann bakkaði beinanvegin. "Sjálvandi tað, kera. Eg helt bara, at tað gjørdist nakað nógv í sen."

"Eg havi eisini okkurt ørindi at gera," mutlaði eg.

Tað hjálpti ikki nógv. "So kemur tú seinni, meðni," gjørdi hon av. "Og tak nakrar fløgur við tær. Anleggið hjá mær stendur bara og støvar. Ná, fara vit inn! Mamma bíðar. Bara hon hevur gjørt okkurt lekkurt til døgurða."

Tey fóru. Eg stóð eftir og vísu ikki, hvat eg skuldi gera. Tey hjá henni vóru helst nakrar finareyvar úr Havni, og tað slaggið kann eg ikki torga. Men Lisa hevði hugt so bønandi upp á meg. Eg sá fyri mær, hvussu tað fór at verða. Lippandi konufólk, sum sótu og eymkaðu hana, álvarsamir menn, ið sótu og harkaðu og nikkaðu fram fyri seg, og lallandi snorungar, sum gingu runt og spurdu skítbýtt. Lisa orkaði tað ikki. Vildi helst kunna stýra vasinum so nøkulunda sjálv.

Tað var slætis ikki so galið í fyrstuni. Eg sat fittur við borðið og læt hini tosa. Lisu høvdu tey skorðað upp í sofuna við nøkrum koddum. Mannan sat og roykti og tókist rettiliga móð. Knappiliga hugði hon upp á meg, sum ætlaði hon at siga okkurt, men læt so vera kortini. Mær dámdi tað einki. Mammubeiggi Lisu og konan

sótu og trætust, um landsstyrði hjá Eddy bara var vána-
ligt, ella um tað rett og slætt var skaðligt. Hann í gráum
klæðing, og hon í stórblomstrutum kjóla og kjokkað
við gulli. Systkinabørnini vóru farin ein túr við bátin-
um, so tey komu seinni. Men ommusystirin var ein-
ein. Hon var gomul genta, pensjonerað eftir at hava ver-
ið sjúkrasystir í fjóruti ár, og hon skuldi so gaman í
skifta á gentuni, tað skuldi ikki standa á. Tá hoyrdist eitt
græl frá sjóraftrúuni. Hon hevði sett kokusmaktrónina í
hálsin.

“Og hvat ætlar tú tær at verða Nikki?” Sjórin dugði
at snúgva práttinum yvir á okkurt annað.

“Eg veit ikki rættliga. Í hvussu so er ikki lögnaður!”
Tey flett.

“Nei, faktiskt kundi eg hugsað mær at verið rokskip-
ari!”

Tá tagnaði alt aftur. Men Lisa hevði hug at smilast.

“Nei, eg mæni bara,” tók eg aftur aftur. “Tað eru
sjálvandi bara høkuskeggjar, sum kunnu verða rokskip-
arar í Føroyum.”

Pápaðeiggin, sum var stýrimaður, helt tað vera púra
rætt, at ungir menn fóru til skips. “Tað er fyri neyðini,
at tað glóggvar í onkrum. Tað er ríviligt av hesum unga,
sum liggur uppi á landi og nassar.”

“Púra rætt,” segði eg. “Og eg eri ein av teimum.”

Eitt gnis hoyrdist úr sofnum. Fyri eina ferð skyld feldi
eg meg væl at sita við borðið.

“Men hvussu verður so við... studentspróvnun?”
spurdi frú Holth-Nielsen. So visti hon also eitt sindur
um meg.

Øll hugdu at mær.

“Tað gekk einiki serligt,” segði eg at enda. “Eg má upp
aftur til sjúkraroynd.”

Tá lætnaði hjá teimum. “Tað kann vera sjálvt tí besta
fyrri,” læt í pápaðeigjanum. “Men eg hoyri, tú hevur
fingið arbeiði, so tú tmir kanska ikki við bólkini?”

Knappliga vildi eg kvalast. “Høvdu tit skulað skavað
tær uppkolaðu leivdirnar av tykkara besta vini saman,
tá ið tit sótu og løsu sum mest, so høvdu tit kanska held-
ur ikki staðið tykkum so óluksálga væl!”

Og so reistist eg og fór yvir ímóti terrassuni. Hevði
bestan hug at stinga av til hús, men eg feldi, at eg hevði
ikki fingið sagt alt enn.

Har bleiv ein jesan og signan við borðið. Lisa hugði
upp á meg, og mannan stókk upp av stólinum og fór at
glinta við koppum og føtum.

Útkomin, feldi eg, hvussu eg sveittaði.

Bossurin kom aftaná. Hann gav sær góðar stundir,
festi sær í eina av teimum finaru sigarunum og stillaði
seg undir liðina á mær.

Soleiðis stóðu vit eina góða løtu og gánaðu út á fjørð-
in og lórust sum einki.

“Ólukkur raka meint,” segði hann.

“So er, so er.”

“Tú skalt vita, at Anna og eg eru ógvuliga glað um
tað, tú ert fyrri Lisu.”

Tá tagði eg.

“Leggur tú í, so kundi tú fingið eitt oyra affurfyrri, at
tú fert suður at lesa saman við henni.”

“Nei takk. Eg skal einiki hava.”

"Hevði eg so kunnað sloppið at boðið tær fast arbeiði á bryggjarinum? Onkur fær fyrsta dagen."

"Neil! Jú, sjálvandi tað", segði eg. "Men... tað er eitt annað..."

Ommusystirin kom tann vegin, vit stóðu. Hann tók undir albogan á mær, og vit fóru oman í urtagarðin, gingu eftir tí snøgga vøllinum og yvir undir ta stóru eikina. Har var myrkari at standa. Kanska var tað tí, eg at enda tordi at siga tað. "Tít skulu lata Áka vera. Eg havi hørt, at tit ætla at stevna."

"Hvør hevur fortalt tær tað?"

"Tað kann gera tað sama. Hví gera tit tað?"

Hann stóð leingi og tagdi. Ein ketta skavaðist inni millum runarnar, og heini í býnum hoyrdist eitt hvín frá einum bili.

"So hevur onkur logið fyri tær."

"Tað haldi eg ikki."

"Tað man vera best at biðja saktørara um hjálp, tá ið tað er soleiðis," segði hann. "Tryggingin vil helst tosa við fólk, sum hevur skil fyri tí. Hjá okkum snýr tað seg fyrst og fremst um Lisu, og hvat henni er í vøntu, men sak verður eingin, um alt gongur, sum tað skal."

"Hartagud ikki, Tryggingin er full í pengum," segði eg, "so hví skulu tit leggja eftir foreldrunum hjá Áka. Tít munnu eiga meira, enn tey nakrantíð fara at gera. Og hartfúrat veit eg heldur ikki, hví tit skulu fáa fólk at halda, at Áki var ein psykopatur á vøgunum. Tað var hann ikki!"

"Tað havi eg heldur ikki sagt..."

"Tað *var* hann ikki, sigi eg!"

Holth-Nielsen læt ikki á sær finna, men var kanska blivin eitt sindur hvassari í orðum. "Eingin fær Áka til lyps aftur. Og Lisa verður neyván tann gentan, sum hon var, men hon skal hóast alt líval Vit krevja eina millión í avlamsendurgjaldi. Ikki frá foreldrunum, men frá Tryggingini!"

So tók hann niður á økslina á mær og hugdi fastliga at mær. "Unnar tú henni ikki pengarnar. Heldur tú tað vera ov nógv. Hái Sig mær tað!!"

"Slepp!" hvesti eg og skrykti meg leysan. "Tað eru ikki pengarnir. Tað er mátin!" So snúði eg mær á og fór.

Babba vaskaði bil. Hann stóð í stuttabuksuna og gummistivlum og floytaði onkran gamlan slagara. Hann sá meg ikki koma og hvak við.

"Longu aftur?" Hann hugdi at mær. "Bagir nakað?"

"Nei," segði eg. "Alt er í fínasta lagi."

"Tú hevur verið ljótur í muninum, meinar tú. Barst við bossin."

"Nei, kom tíverri ikki so langt."

Hann gjørdi eitt kast á slanguna, so at eg slapp framan. Eg ætlaði mær inn, men seti meg so á trappuna.

Hann gav sær ótrúliga góða tíð. Skrivraði fyri vatninum, turkaði bilin av einlistum, og gudsdoyd, um hann ikki eisini skuldi lata seg í skjúrtuna, áðrenn hann endiliga setti seg. "Hvat hendi?"

Hatta er babba. Spyr bara bart út. Einkí fjas.

"Eg bleiv bara so frátørur. Hatta slagði skilur einki. Síggja tey bara pengar fyri sær, ella hvat!"

Hann svaraði ekki, sat bara tolin og bíðaði, sum fyrir at fáa meg at siga meira.

"Nú skal Áki ekki fáa frið fyrir teinum! Sum hann kanska ekki longu hefur golið stí! Nú skal hann hava skyldina, at Lisa er, sum hon er. Eitt er, hvat tey sjálvi hugsa og halda, men at tosa um tað við øll!"

Nú skilti hann, hvat eg tosaði um. "Er tað endurgjaldskravið? Jammen, serti tú Nikki, kann Tryggingin prógva, at Lisa var samsek..."

"Hvat tvælar tú um!"

"Tey kunnu til dømis hava drukkið, áðrenn tey fóru í bilin. Ella hon kann hava øst hann, fingið hann at tryst á spitaran..."

"Hvat tramin tosar tú um!" Eg leyp á fótur og stóð uppi yvir honum. "Skal tað althó vera neyðugt at vita, *hvor hefur skyldina!*"

"Soleiðis er lvið, góði. Tað beiska lvið. Er hon samsek, so fer hon minni. Tíverri!"

"So havi eg skyldina, meðni!" næstan geylaði eg.

"Gev mær skyldina! Er tað so í lagi!"

"Tú vart ekki við, Nikki."

"So onkrum øðrum, meðni. Landsverkfrøðinginum, teir høvdu ekki koyrt salt á. Politikarunum. Løgmanni. Pávanum!"

Eg sá, at hann var farin at øsa seg, men eg gavst ikki. "Hvat fanin veist tú um, hvussu tað er! Hvat fanin veist tú um, hvussu tað er hjá mær!"

"Meira enn tú heldur," segði hann lágmæltur.

"*Tú?* Ein lúsa bilgreðingur! Tað er *tú*, sum hefur skyldina. At tú *slæppur* at koyra! Biljar tær sjálvum og øll-

um øðrum inn, at bara vit koyra nóg trygt... Tá ið Áki ekki kunði, hvør kann so! Tú veist einki um tað. Tú skalt bara halda kjaft, skalt tú!"

Tá treiv hann eftir mær. Fyri fyrstu ferð leingi læsti hann báðar hendur í bringuna á mær og dró meg til sín.

"Nú lurta tú eftir mær!"

Eg gjørdist eitt sindur kløkkur. Visti ikki, at skrivstovunaðurin var so sterkur. Eg var kanska farin ov langt, og tað næsta kundi bliva ein avsmurningur. "Slæpp," royndi eg.

Men hann dró meg bara nærri og bolaði at mær sum ein óður taryur: "Vist geri eg ei! Nú skal eg siga tær eitt!"

"Gevst," venaði eg meg. "Lat meg vera. Eg tíni ikki at hoyra meira av tínum morálprædikum."

"Tað skalt tú so pínadoyð slæppa at gera! Og lurta so eftir mær, at veturin í 76, langt áðrenn tú vart komin upp á tapeið, tá skuldu vit eitt kvøldið til Havnar í diskotek. Vit fóru ígjøgnum Kollfarðardal við tveinum fullum bilum. Hannus koyrði framanfyrir í toyotabílinum..."

Hann var sissaður aftur, slepti mær og sat og stardi fram fyrir seg. "Hannus í sínum reyða Mark II... Og vegirnir vóru speglisblankir, so hálft var tað."

Eg kundi verið farin av stað, sloppið undan at hoyrt meira. Kortini setti eg meg aftur.

"Eg visti væl, at tað skuldi einki til at øsa hann. Tendringin bilaði ikki. Tað vistu vit øll. Eg koyrði heilt upp í reyvina á honum og floytaði og blinkaði. Har vóru eingir aðrir biljar. Tá ið vit komu til tað beina niðan ígjøgnum dalin, legði hann av stað undan mær. Eg veit ikki, hví eg ikki fór aftaná..."

Hann tagði. Okkurt dryppaði úr tí kubbutu næsini á honum. "Síg ikki, at eg ikki veit, hvussu tað er hjá tær."

"Eg veit heilt ærligt ikki, hvat tú tosar um, babba."

So segði hann frá øllum. Við sínum vanligu seiga, langdrigna lagi fortaldi hann, at ein veldigur lastbilur var kominn ímóti teinum, fullur av fiski, og ferarin hevði mist tamarhaldið á bilinum, so at hann fór tvørtur og á glerið omaneftir. Hann fór við øllum veginum og slongdi Hannus og hini inn í ævinklekan.

"Tað var ein ræðuligur prestur. Eg fekk steðgað og fór út at taka okkurt upp, sum lá á veginum. Tá var tað ein fóttur. Tann fíni svartaskógvurin sat uppiá enn."

"Ikki, babba," bað eg. "Kom og tosa um okkurt annað."

"Ja," segði hann. "Tað er tað vanligu lagið - vit tosa bara um okkurt annað. Men, nú havi eg so sagt tær tað..."

So sótu vit har í myrkrinum í tøg. Hann snýsti sær og ætlaði at siga okkurt, men fekk ikki. Hann tóktist mærl knappliga so gamal og slitin, og eg hevði bestan hug at taka tvørtur um hann.

Tá náttina hevði eg ilt við at sovna. Og tá ið eg at enda fekk blundað, droyndi eg, at eg sat og slongdist afturi á baksetinum, koyrði undir, østi alt upp, og Áki mót-mælti, øði kom í hann, og vit koyrdu bara skjótari og skjótari...

Babba sat í sofuni. Hann hevði fingið sær eina øl og hevði slækt. Eg royndi at vera friðarigur, fekk mærl ein mjólkisopa og bíðaði eftir, at hann fór at siga okkurt.

Men har kom einki. "Veist tú hvat, babba, onkuntíð havi eg bestan hug at koyra meg sjálvan í hel eisini," segði eg at enda.

"Vælsignaður Nikki, tosa ikki soleiðis." Hann skalv eitt sindur á málinum.

"Hví ikki! Er tað so gott at vera her. Ganga og knossast við ølkassar alt lívið. Mala í hesum lortu býnum sum eitt spott!"

Hann bíðaði leingi. "Mamma og eg eru í hvussu er glað um, at vit sluppu at hava teg hjá okkum."

Tá visti eg einki at siga, og betri gjørdist tað ikki, tá ið hann segði: "Tú mást duga at síggja, at vit eru góð við teg Nikki. Vít vilja hava teg hjá okkum, um so eingin annar vil."

Greið boð. Sjálvandi hevði eg einki at svara, kundí einki siga, tagði rætt og slætt.

Men nú aftaná veit eg, at tað var júst henda náttin, akkurát henda løtan saman við babba, sum gjørdi, at eg slapp so nøkulunda ígjøgnum tær næstu vikurnar og mánaðirnar.

Tí at Lísu gjörðist íkkí lættari at vera saman við. Onkurn-tíð lýsti hon sum ein sól, tá ið hon sá meg, men næstu ferð kundi hon spilla meg út og biðja meg ríða og renna. Eg skuldi íkkí vísa meg aftur!

So við og við skilti eg á lagnum, at hon fór líka illa við teimum hjá sær. Tað var nú lítil uggi í tí, men eg dugdi so smátt at sliggja, at tað kundi íkkí vera stuttligt hjá henni bara at liggja so.

Eg royndi tað faktiskt sjálvur! Ein dagin, hon hevði verið serliga ring, riggaði eg til og legði meg í seingina. Áðlaði at liggja pinnastillur. Veljarin plikkaði á seingjarborðinum. Fyrsta minuttin gekk væl. So fór at skriða eitt sindur. Fyrst um beinini. So kom tað í knæini, bakið og hendurnar, til tað fældist, sum onkur hevði stroytt skriðipulvur um allan kroppin á mær. Tá orkaði eg íkkí longur og leyp upp. Klokkan vísti fimm minuttir og tvey og fjúgu sekund.

Eg segði kortini við hana, at eg hevði ein lítlan varhuga av, hvussu tað var.

Hon segði íkkí nógv, men mullaði okkurt um, at tí ivaðist hon óluksálga nógv í. Tað kundi eg yvirhøvur íkkí vita.

“Eg royni tað, eg kann,” segði eg.

“Hví?”

“Hví og hví... Er tað íkkí nógv gott, at eg eri her?”

“Nei. Eg vil vita, hví tú ert her. Hvat vilt tú við tí!”

“Skuldu vit íkkí lesa saman?”

Tá hugdi hon eitt sindur uppgjevandi upp á meg. So fortaldi hon, at foreldrin vístu íkkí rættinga við lesingini. Tey hildu íkkí, at tað hastaði so nógv, hon kundi altíð lesa seinni, og harafturat var tað best, at hon hvíldi seg nú. “Tey vilja hava meg norður,” segði hon. “Eg skal liggja á míni egnu deild heima hjá okkum.”

“Men, skuldi tað íkkí verið gott?” Eg skilti hana íkkí rættinga.

“Eg fari at kvalast í øllum koddunum. Skilur tú íkkí tað! Eg fari at sálast av tí!”

“Nú gert tú av,” segði eg, men vísti við mær sjálvum, at fór hon bara at liggja, so varð skjótt liðugt.

“Eg má sleppa burtur,” segði hon avgjørð. “Rýma.”

Tá kundi eg íkkí bara mær. “Gerð so væl, tyðum,” segði eg og vísti galantur út til dyrnar og verðina yvir høvur. “Tað er bara at reisa seg og fara!”

Hon fór at gráta. Og hon tagnaði íkkí aftur. Gráturin var heldur íkkí tann sami nú. Tað var ein stillur, ólukkurigur grátur, sum hevði hon mist alla vón.

Eg fór eftir bólkunum og las hart fyri henni, men hon lurtaði íkkí eftir. So segði eg henni, at eg hevði hitt eina vinkonu hjá okkum báðum í miðbýnum, men hon segði seg íkkí eiga nakran vín. So tosaði eg um leyst og fast, men hon bað meg tíga.

Tá orkaði eg íkkí meira, reistist, hugdi hvassliga at henni og segði hart út: “Gevst tú íkkí við hasum lipparinum, so fari eg!”

Tá mikkaði hon yvir ímóti hurðini: “Gerð so væl, tyðum. Tað er bara at reisa seg og fara!”

Eina viku seinni kom bossurin at tosa við meg. Tað var ikki so nógv um hann sum seinast, hann tóktist eitt sindur troyttur soleiðis. "Hon vil hava teg at koma aftur," segði hann. "Lesturin, veist tú."

"Ja."

"Próvtækan."

"Mm."

"Fer tað at bera til?"

"Jess. Vit klára tað sum einki. Í hvussu er Lisa. Hon hevur betri knokk enn tey flestu."

Vit stóðu uttan fyri bryggjarið. Kvøldarsólin gylti hústøkini uppi yvir okkum, og eg føldi ein royk av aftershave og sigar.

"Hon má sleppa at hugsa eitt sindur sjálv," tók eg afturí aftur. "Sjálv at gera av. Hon er hóast alt búgvín. Búnaari enn so nógv onnur."

Hann nikkaði bara og segði so: "Tú skalt vita, at Anna og eg eru ógvuliga glað um teg. At tú ert her." So snúði hann sær á og fór.

"Blívur tú við soleiðis, so meldi eg meg inn í Viltjan!"

Rópti eg aftaná honum, men hann mundi ikki hoyra meg. Eg slongdi taskuna upp á meg og rann yvir til súkkuluna.

Ein dagin, eg hevði verið og vitjað hana, fór eg inn á Landsbókasavnið at vita, um tey kundu hjálpa mær við einum. Konan, eg tosaði við, kendi sjálvandi ikki meg, men var ógvuliga beinasom kortini. Hon skaffaði mær næstan meiri tilfar, enn eg hevði ætlað. Sjálvandi vildi eg vita sum mest um, hvat bagði Lisu, men tað var ikki ein

tespilgur dungu, hon kom við, hvørki í vavi ella innihaldi, og alt var danskt. Eg blaðaði í nágreiniligum frágreiðingum um ferðsluvánlukkur, við myndum av meinslaðum fólki, bilvrakum og reyðum asfalti. Kom fram á harðligar atfanningar at vælferðarsamfelagnum, sum bara stúvaði ung, lamin fólk inn á stovnar og ellisheim. Las um legusár, ringt blóðrensl, um vandan fyri bruna í vatnresinum, og um hvussu fólk kundu venja seg við at tønna seg. Men tá ið tað galt tað, sum umráddi, um hon kundi gerast frísk aftur, tá var lítil uggi at finna.

Sum dagarnir gingu, og eg las meira, mundi eg gerast alt merktari av tí, og hon sá tað. Ein dagin lá hon bara og stardi at mær. Og eg í mínum lagi visti ikki hvat, eg skuldi gera. Hugdi út á Argjalandið eina løtu, fanglaðist eitt sindur við fløgurnar og fór so aftur at bejast við differentiallknivingarnar.

"Hvat bagir?" segði hon.

"Bagir. Bagir nakað?" Eg royndi at lást sum einki.

"Tað er einki lag á tær longur."

"Orsaka meg," mundaði eg. "Keddur av, at eg ikki altíð eri stuttligur."

"Tað krevji eg heldur ikki av tær. Eg havi ikki biðið teg verið nakran íspegil. Hugsaði bara, at tú hevði hug at tosa um tað, tað var ikki annað. Men tá ið tú ikki vilt, so..."

Eg fór yvir til hennara. "Eg hugsi bara um, hvussu tað fer at verða við tær."

"Tað skalt tú ikki hugsa um," segði hon. "Tað er nóg mikið, at eg hugsi. Tað stendur væl til, Eyði. Álvára."

"Siga tey alt fyri tær?"

“Nóg nógv.”

Eg vissi ikki meira at siga. Dugdi ikki. “Hava tey sagt, at tú kanska onganlõð fert at gerast frísk aftur?”

“Eg eri frísk.”

“Jamen...”

“Tig, Eyði. Góði. Mær bagir einki.”

Aftur tók eg í hondina á henni. Nú hevði eg gjørt tað so ofta. Eg bíðaði og vónaði at føla okkurt afturímóti, men hon var líka nýjlk og lín sum fyrri.

Hon sá, hvat eg hugsaði. “Tað kennur, tað kennur. Læknarnir vænta, at fyrr ella seinni... má okkurt henda. Slepp bara,” legði hon so álvarsom afturat.

Men eg vildi ikki. Heldur lyfti eg hondina upp og segði: “Nú sleppi eg, og so heldur tú ímóti!”

Hon gjørdist eitt sindur undarliga við. So royndi hon. Men hondin datt bara.

“Eina ferð afturat!”

Vit royndu aftur og aftur. Hon royndi, tað hon kundi, stardi at tí følnaða lógvanum, sveittaði og gav seg, men líka hjálpti. Einki liv... Einki.

“Tað man fara at koma so við og við,” royndi eg at troysta.

“Ja,” segði hon. “Tað fer.” Men hon vendi sær burtur, so at eg ikki skuldi síggja, at hon var ólukkulig.

“Hatta man eisini fara at laga seg,” segði eg fastliga og fór aftur eftir bókunum.

Eg plagi ikki at gleða meg til próvøku. Ikki tí at eg stúrdi fyrri at dumpa. So frægt av sjálvsálit hevði eg, at eg mundi fara at fáa líkinda karakterir hesa ferð. Nei - eg hugsaði meira um, at eg fór faktiskt bara suður at víjja Lisu, tí at vit skuldu lesa saman.

So ein dagin, summarið tóktist at vera farið at halla, helt eg, at eg skuldi nevna tað fyrri henni. “Hvat gera vit aftaná?”

“Aftan á hvat?”

“Próvøkkuna. Eg meini... tá ið vit ikki skulu lesa saman longur.”

“Tú vilt hava okkurt at koma at víjja meg fyrri, meinar tú?”

Eg hugsaði meg um og nikkaði so. “Okkurt tann vegin, ja.”

So segði hvørki nakað. “Og um eg nú sigi, at mær dámar væl, at tú ert her?”

Eg gjørdist so merkiliga heitur, tá ið hon segði tað.

“Men tað ger kanska tær tað sama...”

“Øhnei. Apsalutt ikki! Men... fyrr ella seinni má okkurt henda,” legði eg so afturat.

“Ja, hvør veit!” segði hon, og smiltist so glað.

Tí gjørdist sjúkraroyndin øðrvísi, enn eg hevði væntað. Ikki tí, tað mesta mundi vera, sum tað plagdi. Teir hálvsóvandi lærararnir uppi við talvuna, regnið, ið plikkaði

inn á rútarnar, og tey fæstu klikkini frá býantsstiftum, sum brotnaðu í heilum. Men í búkinum kilaði okkurt annað og betri enn bara próvtøkunervar, og meðan eg sat inni í fyrirkekingini til støddfrøðina, skildi eg, hvat tað var. Eg var forelskaður. Tað hjálpi ikki at krógva tað longur. Hon hevði sagt, at sær dæmði, at eg var hjá sær. Meira skuldi ikki til. Og so smíði, sjálvandi!

Eg lyfti høvðinum á sum fyrri at hyggja at henni, men hon var sjálvandi ikki har. Tað almenna bar hana á lógvunum. Hon fekk egna stovu á sjúkrabúsinum, egna vakt, egna bandupptakara at lesa svarini inn á, og egnaan skrivara at skriva tey niður.

Soleiðis skuldi eg eisini havt tað, tí at eg hevði ongan frið á mær, har eg sat. Var ókonsentratður og... ørrur av lukku.

Og Áki, sum eina ferð hevði forðað fyrri hesi sæluni, hann var ikki í mínun tonkum.

Ikki fyrri enn tann dagin, eg sá stlevnini í færoyskum. Tey flestu vóru av tí vanliga, keðiliga slagnum. Um ES, kommunuskuld og eyðkvæmi... So var ein yrking eftir norðmannin Rolf Jacobsen. Eg visti einki annað um hann, enn at hann var norðmaður, tað var alt. Men eg var hugtikin av yrkingini hjá honum. *Bráðliga. Í desember*, æt hon og mundi vera um hann sjálvan, har hann stóð við grøvina hjá konuni. Og meira eg las, meira sá eg. Hvert orð livnaði fyrri mær, og eg kendi meg sjálvan aftur.

Og nú liggur alt her. Dagat, summanætur, vóðberini í Valla-dóld, sólseturskúld í Nemi - undir føto. Undir fjönaðum kransi. Tá kom Áki fram fyrri meg. Hann sat og heyk á ein-

um steini og prikaði eftir einum sli undir áarbakkanum. Ella hondin á honum, høgt upp í loft, full av glaskúlum í kvøldarsólini. Áki og eg. Eg og Áki.

Eg kveistraði alt annað burtur og byrjaði soleiðis: *Og nú liggur alt her. Summardagur, lætur í ánni, sólsetur yvir barn-dómsins glaskúlur.*

Tað var leingi, áðrenn eg tordi at fortelja henni um stílin. Tað plagdi ikki at vera eg, sum skrivaði soleiðis. Fyri tað kundi próvdómarn sita í skellilátri og lesa.

Men so las eg hann kortini fyrri henni. Í fyrstuni komu orðini kjønkandi fram, og eg hevði bestan hug at tveita hann frá mær, men hon vildi endiliga sleppa at hoyra meira.

"Hann er um, hvussu tað er at vera einsamallur eftir," segði eg, tá ið eg var liðugur.

Hon lá bara og stardi fram fyrri seg. Smíðið var næstan horvið. Henni mundi ikki dáma stílin. Tað var eisini ólúksálga illa lisið hjá mær. "Sorry," segði eg. "Hann nýtir ikki ein lort."

"Jú, hann er góður," segði hon. "Eg ivist ikki í, at tú fært nógv fyrri hann."

Eg gjørdist glaður. Men hon var líka álvarsom enn, so eg royndi at prika hana eitt sindur. "Fært tú bangin fyrri, at mín verður betri enn tú, ella hvat!"

"Nei," segði hon. "Tað er bara tað, at... eg fari niður skjótt. Eg eri sloppin inn á Hornbæk til uppvæjingar."

Tað var alkurat tað, sum hon hevði viljað. "Óført," segði eg. "Sakin. Hvar skulu tey duga so væl!"

"Tú verður ikki keddu, at eg fari?"

"Nei, tvæð í teg. Sjálvandi fert tú!"

"Ert tú vísur í, at tú fert at duga at vera eftir?"

"Ja, ver ikki býtt!" bedýraði eg fyri henni. Men eg vísu væl, at mær fór at leingjast. Illa eisini.

"Men so hava vit dekan fari okkurt at ferral Prógv og Hornbæk, tú hevur fingið arbeiði, og..."

Hetta var eg við uppá. "Fínar greiðir. Vit smekka teg í rullustólin, og so fresa vit ein túr runt á sjúkrahúsinum."

Vit flentu við tankan. "Gud vit, hvat fyrr hevði verið tveitt til hús, tú ella eg?" legði eg flennandi afturat.

"Gloyv tað," segði hon og smilst so hulsliga. "Eg veit eitt nógv betri."

Summarhúsinu á Selatrað sømdu seg sanniliga einum stjóra. Lág og vøkur hús við flagtaki og stórarí glassovu oman ímóti fjøruni og sjónum.

Vit finga Lisu og alt hennara inn. Onkur hevði kynt upp í ovninum, so tað var heitt og fjálgt at koma inn í stovuna. Veggirnir vóru fullir av málningum og bókum, messingi og gomlum, feroyskum amboðum, og teir fínu møblarnir stóðu og stríddust um bestu plássini á eikigólvinum. Hetta var sanniliga eingin kroyssa, vit vóru komnir í.

"Ófør hús," helt eg fyri.

Bossurin nikkaði. Tey høvdu átt tey í sjeý ár, og teimum dámdi bara betur og betur her úti. Tað var gott at fara út higar, tá ið verðin gjørdist ljót.

"So hevur tú kanska ikki verið her so ofta!"

"Ájú," segði hann. "Man ikki tað." So hugdi hann fyrst upp á Lisu og so upp á meg.

"Fær bara, babba," segði Lisa.

Men hann var heldur trekur. "Hava tit nú alt?"

"Ja."

"Eru tit vís í... at hann... at tú..."

"Eg eri í tryggun hondum, babba. Og manst tú ikki fara at koma við degnum í morgin. Fyri at víta, um eg eri rýmd?"

Hann royndi at smilast. "Vit vilja tær alt gott, tað veist tú."

Fyrir at eingin ivi skuldi vera, kikkaði hann telefonina og sjónvarpið, og so fór hann í køliskápið at vita, um vit høvdu nokk av mati. So fór hann treyður av stað, men fyrst hevði hann tryggjað sær, at eg svav í sofni, so at eg kundi *ansa eftir*, um okkurt skuldi verið.

Ein tíma seinni stóðu tveir liggistólar úti í tún. Eg hevði ikki viljað, helt tað vera nakað kal, men hon hevði stað-
ið við sítt. So eg hevði sett gløðuvornin útum, og ballað undir dýnur og teppir kundu vit sita úti í skýmingini og hyggja suður ígjøgnum Sundalagið.

“Foreldur eru merkilig,” segði hon. “Mamma var so ring um meg. Vildi ikki skilja, at tú dugdi at vera um meg.”

“Kanska var tað nettupp tú, hon var bangin fyri. Mamma hugsaði eisini mest um teg. At tú kanska fórt at halda tað vera eyðmýkjandi og alt tað.”

“Einki er so eyðmýkjandi sum at liggja í sínum egna lort.”

Hon dugdi at siga tað.

So segdu vit ikki meira. Tað var ein so góður friður yvir øllum. Eg kulsaði eitt sindur, og hon var blivin reyð um næsina, men tað lögdu vit einki í.

Tað blíkaði á sjónum. Æðurnar duffaðu sum lítir bátar útá, og úti á Borðuni lýsti vitin so javnt og trúliga. Har fór ein útróðrabátur klíkkjandi sína leið, og spakuliga fór sólin aftur undir Veðranes og setti ein roða upp á ta kláru luftina.

“Hevði tú vitað, hvussu ofta eg havi sitið her soleiðis,” segði hon knappliga.

Eg nikkadi. Sjálvandi hevði eg sæð sólsetur fyrr. Men ongan tíð soleiðis. Ongan tíð í einum so fullkomnum friði.

“Tað man fara at verða seinur dagur, áðrenn eg siti her aftur.”

“Nú fer heystið eisini at koma,” royndi eg at siga. “Tú situr ikki her í illveðri.”

“Jú, tað er nettupp tað, eg geri,” segði hon. “Kanska eg sleppi heim onkuntíð. So kundu vit farið út aftur.”

“Ja,” segði eg.

Vit tóndu illa í hian aftur. Eg vítaði fótarnar á henni. Hon var ísakøld. Eg fylti upp í varmadunkarnar, gav henni teir undir dýnuna og fór at massera.

“Deiligt,” segði hon. “Mmmm.”

So gjørði eg lær og njadnar, bak og búk. Hon var nakin undir dýnuni, so eg ansaði eftir ikki at koma ov nær.

“Tú dugir væl,” segði hon.

“Jess! Havi ongan tíð gjørt annað enn at nálgast uppi á konufólki!”

Nú gekk eitt sindur upp hjá okkum. Hon fekk hian aftur, og eg legði meira aftur at eldnum.

So kom tað, sum eg hevði sturt mest fyri. Klokkan nærkaðist téggi.

“Eg haldi, eg má sleppa at pissa.”

“Javell,” segði eg. Eg herdi meg í huga, orðnaði slangu og fløsku og fərkaði so dýnuna eitt sindur til viks. Hon var bleik um kroppin, og næstan einki var eftir av lørnum. Bara um njadnarnar var eitt sindur av konufólki uppi á henni. Katetrið stakk fram úr tí ljósa,

snæga duskinn. Eg smygdi kvikliga slanguna uppá og skrívaði frá. So fór eg yvir til vindeygað og lét hana vera einsamalla.

“Tú ert ófærur,” segði hon.

“Havi onganíð gjørt annað,” segði eg, men eg hoyrði, at ræddin blíaði.

Aftaná var betri. Eg fór eftir vinnunum, og hon segði mær, hvussu eg skuldi geva tí rétta hitan. So dró eg seingina hjá henni yvir at køkskurðini, og meðan hon segði, hvussu eg skuldi gera, stókti eg búffarnar og ansaði eftir kipsinum í grytuni. Alt lukkaðist. Alt uttan bernasósinn, sum ystist. “Hon eigur at vera so,” segði eg bara, og hon flenti.

Tá ið vit høvdu sett okkum við ovnin, skonki eg okkum upp í gløsini, skar búffin hjá henni sundur, og so fingi vit okkum. Fyrst hon ein bita, so eg ein. So hon ein munur, og so eg ein. Viti segdu einki. Hugnaðu okkum bara.

Eg tók eitt glas í hvørja hond, og vit skálaðu. “Til lukku við próvnunum,” segdu bæði í senn og flentu.

“Tú hevur uppiðorið hatta téggiðaði fyri stílin,

Eyði.”

“Jah! Mamma mundi dottið uppeftir, og babba helt næstan, at eg hevði snýtt.”

“Gud viti, nær tey verða nøgd... Annars havi eg ein lítlan pakka til tín.”

“Eg havi eisini ein til tín,” segði eg, men nevndi einki um, at tað var pápi hennara, sum var komin við tí.

Eftir pakkanum mátti tað vera ein bók. Tann frá mær var týngri, ikki so lættur at gita, og eg bleiv eitt sindur lotur, tá ið eg sum eitt bytt fór at rétta henni hann.

“Tú fyrst,” segði hon og hjálpti mær úr neyðini.

Eg fekk ta nýggju *hoyribókina*. “Tú mást fáa tær koyrikortið,” segði hon og hugdi fastliga upp á meg. “Annars kunnu vit ikki fara biltur, tá ið eg komi aftur.”

“Eg held, at tú sjálv skuldi hava bil. Gerast sjálvbjargin. Seta hart ímót hørðum!”

So var tað tann frá mær. Eg fór at sveita, meðan eg pakkaði upp fyri hana. Byttari gáva var ikki til.

“Hvat ólukkan er hatta!”

Eg visti henni. Handvektir. Smáar kúlur, seymaðar inn í vakurt, ljósaviolett klæði at smoyggja upp á skøvn-ingin. Eg hevði keypt tær í Havn. “Tær eru til armarnar. So kanst tú fara at venja, longu áðrenn tú fert niður.”

Eg smoygdi aðra uppá. Bæði sótu og stardu at hesum fagurtita fyri at sleppa undan at hyggja upp á hvørt annað. Tað mundi vera tað sama hjá henni at lyfta hasi vektini, sum hjá onkrum neyðardýri at lyfta eini eplaveltu.

“Forbannað stuttligt!” var tað einasta, hon segði.

“Tak hana av!”

“Javell,” segði eg. “Men tað var ikki ætlanin at...”

“*Tak hana av!!*”

Eg pakkaði skapliðið niður aftur. So fór eg yvir til vindeygað. Alt var spilt. Úti lá tað lyleysa myrkur yvir bø og sjógv, og ljósin úti á Børðuni tóktust so fjar og einsamall. Hon segði okkurt aftan fyri meg. Eg vildi ikki at hoyra.

“Eyði. Ikki fjasa. Kom og set teg aftur. Nú var alt so gott. Hvat feljar?”

“Einki,” mutaði eg. “Kenni meg bara so byttan. Eg vildi bara væl, men onkuntó eri eg bara so steinbyttur.”

“Einki,” mælaði eg. “Kenni meg bara so þýttan. Eg vildi bara væl, men ónkunnið eri eg bara so steinþýttur.”

Tá ið hálv onnur vínflöska var drukkin, kendu bæði til. Eg flutti meg eitt sindur nærri og hugði inn í eyguni á henni, og so sótu vit og gnísaðu og vóru álvarsom alt í sem.

“Haldi, tú ert eitt sindur forelskaður í mæ, Eyði.”

“Hvussu í himmalsins navni kanst tú siga það. Eg?

Harður sum kletturinn sjálfur!”

“Ája,” smíltist hon. “Tú harður?”

“Jeps. Sum allir gamlir gøtuskeggjar til samans.”

“Eg hoyri teg. Teir hövdu neyvan viljað mussað eina gentu, sum var lamine frá hálsinum og niður.”

Eina løtu ívaðist eg í, um eg hevði hoyrt rætt. Eg naraði oyrað og risi við hævðinum. “Hvat segði tú?”

“Mussað ein krypl. Tann maður var ikki í teinum.”

Ljósini fóru at vera niðurbrend. Eg slækti tey. So legði eg meg inn til hennara. Og hon hugði at mæ, sá alt, sá inn í meg, sá, at eg skaly, at eg sveittaði um hendurnar, at eg var linur í knøunum.

Munnurin á henni kendist sötur. Várrarnar spældu saman við mínun, tenninar skavaðust saman, tungan var góð og smíðlig.

So mátti eg upp at anda. “Hatta var ikki so galið,” segði eg. Men hon lá við afturlatnum eygum, vendi andlitið burtur, og okkurt blankt rann niður eftir kjálkunum.

“Eg eri góður við teg,” segði eg. “Eg eri bara so forelskaður í tær.”

Hon svaraði ikki.

“Gud vit, hvussu tað fer at verða hjá mæ at vera eftir.”

“Góði tíg.”

“Ikki misskilja meg,” segði eg. “Sjálvandi er tað gott, at tú fært hjálp. Sjálvandi! Eg vildi bara siga, hvat eg føli. Er tað ikki gott, at eg eri góður við teg?”

Hon royndi at nikka.

“Ert tú ikki eisini eitt sindur góð við meg?”

Hon hugsaði, og nikkaði aftur.

“Gott,” segði eg. “Óført. So kunnu vit ikki greinja...

Skulu vit ikki royna hitt aftur?”

Heldur einki svar. So hugði hon endiliga upp á meg aftur. “Tað kann einki vera okkara millum, Eyði.”

“Tú,” segði eg. “Ráði eg, so verður tað.”

“Jamen... hugsa um...”

“Hugsa um hvat!”

Hon tagdi aftur eina løtu og segði so: “Tú sigur bara, at tú ert góður við meg, tí at tú heldur synd vera í mæ.”

“Nei, Lisa. Hatta passar ikki!”

“So er tað, tí at tú vilt spæla góður.”

“Hvat tosar tú um?!” Svartasta eisini. Í áðni hevði eg verið í sjeynnda himni og væl tað, og nú var alt spilt.

“Tú heldur, at tað er tær fyri at takka, at Áki doyði.

At tú hevur skyldina í ólukkuni.”

So líðandi sá eg, hvat hon segði. “Íðan, havi eg ikki tað?”

“Nei. Hevur nakar skyldina, so er tað eg.”

“Sovorðið fjas. Tú veist líka væl sum eg, at hann var illur og keddur um, at eg hevði sviðið hann. Tað var tí, hann koyrði so svakt.”

þangna, fór hann at koyra svakt. Slöngdist um svingini. Og tú veist, hvussu eg eri. Eg bleiv frátør. Vildi sleppa úr bilinum beinanvegin. Men hann gottaði sær bara og fienti at mær. Og so... læt eg hurðina upp og skuldi úr, sjálvt um vit koyrdu meira enn hundrað. Hann bleiv klökkur, haldi eg. Hann blakaði seg í hvussu er yvir eftir hurðini...

Eg stardi at henni. So var gátan loyst. "Tú meinar..."

"Hvat ið síðan hendi, veist tú sjálvur."

Ein løta gekk, áðrenn eg fekk sagt nakað. Eg hugsaði um Áka, hvussu bangin hann hevði verið, í tí at hann fleyg útav og visti, at... Ella Lisa, sum hevði dult alt.

"Hví hevur tú einki sagt!"

"Heldur tú, at tað er so lætt! Skuldi eg bara sagt, at... Eg veit ikki, Eyði. Eg havi hugsað meg svaka. Um hvat tú fórt at siga. Og babba, sum gevur Áka alla skyldina. Heldur tú, at tað er so lætt at vera tann, sum gjørði, at hann doyði!"

"Nei," segði eg. "Tað kann tað ikki vera." Men tað var eitt, sum ikki vildi ganga frá mær, og so fleyg fanin í meg. "Serliga ikki, tá ið tí missa nógvur pengar, um tað frættist!"

"Eyði..."

"Eg banni upppá, at tað er tí, tú einki hevur sagt. Heldur kanska, at eg fari at slattral!"

Alt í einum var eg leiddur og keddur av henni, av summarhúsum, lammilsi, sjúkrahúsi og mær sjálvum. Øllum. Eina løtu hevði eg bestan hug at stinga av, taka mít og rýma undan øllum somlun. Men hvagar skuldi eg fara. Eg kendi ikki eina sál her á Sclatrað, og at fara

tí gongu heilt yvir á Strendur, tað tímdi eg ikki. So eg mátti finna upp á økkurt annað, og fór at rudda nátturðan burtur.

Hon eygfór meg alla tíðina, meðan eg bar út í køkin, og eisini meðan eg rullaði soviposan út og læt meg úr.

"Góða nátt!" segði eg og fór í posan.

Hon svaraði ikki. Leingi var deyðatøgn inni. Alt, sum hoyrdist, var brakioð úr eldnum og skróvið frá koddanum hjá mær.

"Eg havi sagt Tryggingini alt," segði hon. "Hvørt einasta petti. So má tað verða, sum tað verður."

Sinnið rann av mær sum dægð fyrri sól. Ein søtur friður seyrði ígjøgnum meg. Gruggið hvarv. Alt klámaði.

Men eg mátti kortini spyja: "Hví hevur tú ógátt tað sagt mær nakað?"

"Tí at eg helt, at tú fórt at rýma." Og so legði hon aftur: "Eg vil hava teg hjá mær, Eyði."

Ein hálvan tíma seinni lógu vit í myrkrimum og royndu at sova. Eg hevði drigið seingina hjá henni yvir at sofuni. Nú lá eg so tætt hjá henni, sum eg kundi.

"Hevur tú nakrantíð hugsað um, hvussu tilvildarligt alt er?" spurdi hon. "Høvdu teir ikki boðið babba hatta starvið, og hevði Áki ikki havt bil, og høvdu tit ikki verið vinir, og hevði vegurin verið øðrvísi, og hevði eg ikki verið so snarsint, so høvdu vit kanska ikki ligið her nú."

"Ja," segði eg. "Lívið er eitt spæl."

"Og vit fara at vinna, heldur tú ikki?"

"Jeps."

“Og vit fara at vinna, heldur tú ekki?”

“Jeps.”

Ég var næstan sovnaður, tá ið eg hoyrði hana siga:

“Eyði, eg hevði viljað kent teg betur.”

“Tað man fara at laga seg hjá okkum við tí eisini,
mutlaði eg.

So tók eg í hondina á henni, og við henni ímóti kjálk-
anum sovnaði eg burtur í nýggjar dreymar.